

Yağmur Kuşağı

(ÖYKÜ, DENEME VE ŞİİRLER)

*Buse UYSAL- Zeynep YALÇINKAYA -İrem YANIK
Ayşe SAYAR- Alim Kadir ABANOZ- Gülşen Lara YENİCE
Şeyma ARAT - İrem BAYRAK - Halenur KAYA
İbrahim Selçuk AKYEL – Merve OLGUN - Fatih ARSLAN
Zeynep Hamide DİKİCİ - Yasemin USTA - Eslem ERDEM
Arzu KARAMEŞE - Yaren ÇAKIR-Beyzanur BİLEN*

Düzenleme ve Tasarım: Gökhan DİZDAR

YAĞMUR KUŞAĞI
2013-NİSAN

Genel Yayın Yönetmeni:
Hasan KAYA

Düzenleme ve Tasarım:
Gökhan DİZDAR

İnceleme ve Değerlendirme Kurulu:
Semiha ÇETİN – Fatih ARSLAN-Özgür TOKGÖZ
İbrahim Selçuk AKYEL-Gökhan DİZDAR- Ayfer BAĞÇECİ

1. Baskı:

1000 adet

ISBN:

978-605-86139-0-4

Baskı: Şimal Ajans-Matbaacılık- Dijital Baskı Hizmetleri
Sakarya Cad. Aşağı Hamam Yokuşu No. 7/A-Sinop
Tel: 0368 2605959
Matbaa Sertifika No: 21439

Yağmur Kuşağı

Gerze Atatürk Ortaokulu Yayınları

Tüm hakları Atatürk Ortaokulu adına Okul Müdürü Hasan KAYA'ya aittir. Okul Yönetiminin izni alınmadan kısmen veya tamamen çoğaltılması veya farklı biçimlere çevrilmesi yasaktır. Yazıların sorumluluğu yazarlarına aittir.

İsteme Adresi:

Gerze Atatürk Ortaokulu Gerze/Sinop Tel:0368 7185103

Web adresi: <http://gerzeataturkoo.meb.k12.tr>

İÇİNDEKİLER

Gülşen Lara YENİCE

Beyaz Karanlık..... 15

Hayat Treni

Adı Kara Soyadı Deniz

Dostluk Yıldızı

Zaman

Şeyma ARAT

Asla Asla Deme..... 29

Yeşeren Umutlar

İnternet Ölürsen

İrem BAYRAK

Ben Benin Karşısındayken..... 35

Dalgakıran

Eskiden

Giderken

Buse UYSAL

Özgür Olmaktı 48

Mahalleyi Dinliyorum Gözlerim Kapalı

Bir Küçüğün Günlüğü

Halenur KAYA

Hayat Yolunda Bir Parça..... 55

Sevmeyi Seviyorum

Hayata Mektup

İbrahim Selçuk AKYEL

Ankara'da Hatırlamak..... 61

Merve OLGUN

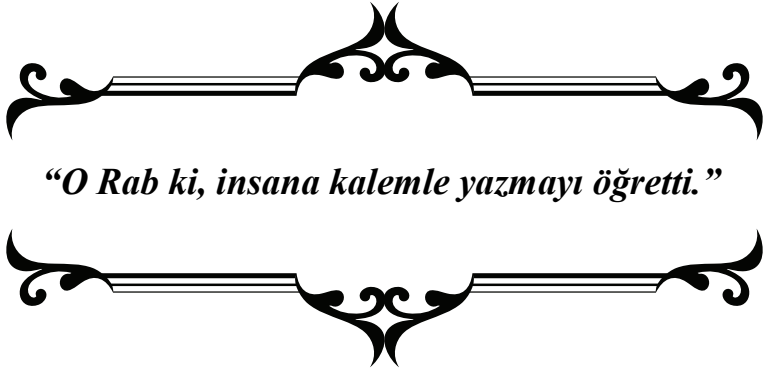
Külpembe Mutluluk..... 72

Zeynep Hamide DİKİCİ	
İnsan İsterse.....	78
Ayşe SAYAR	
İçimizdeki Çocuk.....	88
Yaren ÇAKIR	
Özlüyorum.....	93
Benim Kalbimde Öğretmenim	
Arzu KARAMEŞE	
İnsanlar ve Aslanlar.....	97
Türklüğümüz ve Biz	
İstiyorum	
Eslem ERDEM	
Son Okul Hatırası.....	103
Yasemin USTA	
Gerçek Bir Aile.....	108
Alim Kadir ABANOZ	
Ben Bir Dünyayım.....	110
İrem YANIK	
Sevgi Yağmuru.....	114
Beyzanur BİLEN	
Geçmiş Zaman Olur Ki	117
Zeynep YALÇINKAYA	
Ama O Benim Annemdi.....	124
Fatih ARSLAN	
Huzurdaki Huzursuzluk.....	129

“Bütün ümidim gençliktedir.”

M. Atatürk

ÖNSÖZ

Değerli Kitap Dostları,

Gerze Atatürk Ortaokulunda başlattığımız kitap okuma çalışmaları meyvesini vermeye başladı. Son yıllarda okulumuzun sınav puanlarındaki artışı, **Turkuaz** adındaki okul dergimizin yayınlanması, kitap okuma yarışmalarında alınan üstün başarılar, kitap okumanın bizlere kazandırdığı güzelliklerden sayılabilir.

Değerli dostlar, öğrencilerimizin yıl boyunca yazdıkları öykü ve denemeleri kitap haline getirdik ve sizlerle paylaşmak istedik. Umarım bu küçük çalışma kitap dostlarının kütüphanesinde yer alır, gönüllerinde bir iz bırakır, yüzlerinde ise tebessüm oluşturur. Bilgi Çağı, bilişim, internet, sosyal medya, beyin gücü, yenilik, teknoloji, değişim, vb. kavramlar artık gündemimizde daha çok yer almaya başladı. Ancak tüm bu hızlı değişme ve gelişmeler karşısında başlatılan ulusal ve yerel okuma kampanyalarına rağmen, kitap okuma konusunda istenilen düzeye henüz ulaşıldığı söylenemez. Diğer taraftan birkaç tane okul bitirdiği halde merakını anlatmak için iki satır dilekçe yazamayan insanlara rastlamaktayız. Bizler de okul olarak öğrencilerimizi çağın

gereklerine hazırlamak ve onların “İşlevsel Okur Yazar” olmalarını sağlamak için gayret ediyoruz. Eğitimde yeni yaklaşımların ilkelerinden olan “ Her çocuk başarabilir” prensibini okulumuzda bir düstur haline getirdik.

Mevlana diyor ki: **“Gül düşünen gülistan olur, diken düşünen dikenlik olur.”** Bizler Atatürk Ortaokulu öğrenci ve öğretmenleri olarak güzel düşünmeye ve güzel eserler üretmeye gayret ediyoruz.

Yaşları küçük fakat yürekleri kitap sevgisiyle dolu olan yazarlarımıza “aferin, tebrik ederim, maşallah” vb. iltifatlarınızı esirgemeyeceğinizi umarız.

Kıymetli okuyucular, sizlerin olumlu ve olumsuz eleştirileriniz ışığında yeni, özgün, örnek ve farkındalık yaratacak eserler üretmeye devam edeceğiz. Bu ölmez eserin meydana gelmesinde katkısı olan başta genç yazarlarımız olmak üzere herkese teşekkür eder saygı ve hürmetlerimi sunarım.

Uzm. Öğret. Hasan KAYA
Okul Müdürü

SUNUM

Üretmeyen, eleştirmeyen, önüne konulanı olduğu gibi kabul edip düşünmeyen insanların çoğunlukta olduğu günümüz toplumunda, bir avuç dev yüreğin başkaldırısıdır elinizdeki kitap. Evet, bir başkaldırı, bir silkinme ve titreme hali. Necip Fazıl'ın "**Kim var?**" diye seslenişine sağına soluna bakmadan fert fert "**Ben varım ve benim olmadığım yerde kimse yok!**" diyen bir grup ateşböceğinin karanlığı aydınlatma çabasıdır bu eser.

Öğrencilerimizin sözcükleriyle, sevinçleriyle ve en önemlisi emekleriyle dolu olan bu eserin oluşmasında emek sarf eden tüm yazar öğrencilerimize; onları bugünlere getiren anne, babalarına ve öğretmenlerine teşekkürlerimi sunarım.

Gökhan DİZDAR
Türkçe Öğretmeni

Yağmur Kuşığı

“Yarımın yürekli kalemleri olan öğrencilerimizden onları bu günlere getiren anne, baba ve öğretmenlerine yürekten bir armağan.”

Başlarken

İçimizdeki fırtınaları dindirmenin bir yoludur yazmak. Hiçbir şey söylemeden dökmektir dertleri bir bir. Belki de boşa zaman geçirmektir. Hayatımızdan dakikalar çalan bu eylem ne olursa olsun kopamaz bizden. Sözcükler, kalbimize yerleşir ve uygun zamanı kollar kalbimizden ayrılmak için. Sözcükler pusuya yatmıştır ve boş bir zamanımızda gelir bizi tam kalbimizden vurur. İçimiz yanar, gözlerimiz dolar. Çünkü atılan o ok bir daha geri dönmek üzere girmiştir kalbimize ve zehiri vücudumuza yayılmaya başlamıştır sinsice. Amacı sadece sözcükleri damlatmaktır sayfalara. Sırf bu yüzden kaleme sarılır ve yazarız. Harfler, heceler, sözcükler; sanki bir an önce okuyucusuna kavuşmak istercesine kalemlerimizden atlarlar boşluğa. Bazen de korkup biraz beklerler kalemimizin serhat boylarında. Olur ya belki de onarılması gereken yerleri vardır. Ama sonunda kaleminden kopup savrulurlar kar beyaz kağıtlara. İçimizden bir şeyler de kopmuştur sözcüklerle beraber. Çünkü cümleleri oluşturan o sözcükler, bizim tek sırdaşımızdır aslında. Ve gene ağzında ıslatmadan çıkarmıştır baklayı o yaramaz, haylaz sözcüklerimiz.

İrem BAYRAK

Gülşen Lara YENİCE

“Hayat treninde hiçbir zaman dönüş bileti verilmez.”

“Her Son Bir Başlangıcı Benim İçin.”

Hem annemin hem de babamın öğretmen olması sebebiyle yaşamımızda hep olan “tayin” kavramı bana bu sözü öğretti. Ama sadece onların sayesinde değil; bazen de aynada görerek, iliklerimde hissederek içime kazıdım bu sözü.

1999 yılının 28 Haziran akşamı, Kurtuluş Savaşı’nda Türk halkının işgale karşı inanılmaz savunma gücü nedeniyle ‘‘Kahraman’’ unvanını alan Maraş’ın Göksun ilçesinde doğmuşum. Tıpkı Maraş halkının düşmana gösterdiği direniş gibi ben de ana rahminden çıkmamak için her şeyi yapmışım. Çetin cevizmişim anlayacağınız.

Yeşilliği bol, dallarında tatlı mı tatlı elmalar yetişen elma ağaçları, topraktan yapılmış evleri olan bu şirin yerde, Göksun’da, bir yaşıma kadar durdum. Daha sonra Maraş’ın bir başka ilçesi olan Elbistan’da üç yaşıma kadar yaşadım. Burası da en az Göksun kadar yeşil; ama Göksun’dan daha gelişmişti, burada şehir havası vardı.

Sonraki durağım ise Diyojen’in şehri Sinop’tu. Buranın küçük bir ilçesi olan Türkeli’nin şirin bir köyüne çıktık annemle babamın tayini. Burada insanlar birer yaz güneşi gibi sıcaktı. Karşılık beklemeden her şeyi yaparlardı. Şehirlerdeki insanlar gibi önce kendilerini düşünmez, bencillik yapmazlardı. Kısacası iyi insanlardı onlar. Üç yıl da burada kaldık.

Bir sonraki yolculuğumuz ise ilçe merkezi olan Türkeli'ydi. Burada anasınıfından beşinci sınıfa kadar okudum ve iki okul değiştirdim. Her iki okulda da güzel arkadaşlıklarım oldu. Deniz kıyısında şirin bir yerleşim yeri olan Türkeli, sosyal etkinlikleri gelişmiş bir yerdi. Sıra şu an yaşadığım şehir olan Gerze'deydi. Yani memleketimiz. Babam sonunda istediği şeyi yapmış, tayinini Gerze'ye çıkarmıştı. İtiraf edeyim, horozuyla ünlü olan Gerze'yi çözmekte zorlanmıştım ilk geldiğimde. Sonraları alışımda bu her yolu farklı yere çıkan kente.

Ayrıldığı her yerden hüznle ayrıldım. İçimde buruk bir heyecan ve yeni bir yerle karşılaşmanın korkusu vardı geldiğim her kentte. Ama her seferinde korkumun boşa olduğunu anladım. Bulduğum her şehir cömertçe kucak açtı bana. Bu sene mezun oluyoruz. Eminim ki, nereye gidersem gideyim üzerimde hep o heyecanın izi ve o tatlı korkunun titremesi olacak.

Evet, ben hayattan şu kısa geçmişimde bir şey öğrendim:
Her son bir başlangıçtı benim için.

BEYAZ KARANLIK

Aynanın karşısında yeşile çalan mavi gözlerindeki ışığın sönmüştüğü, cılız kalmış bedeni, omuzlarının günden güne çöküşü, esmer yüzünün solması dışında ne vardı ki? Aslında aynada görünmeyen o kadar çok şey vardı ki... Bu illetten kurtulmak istiyordu artık. Ailesiyle birlikte Mersin'in deniz kenarındaki evlerinden birinde oturmak varken, eroinin dibine batmış olan en yakın arkadaşıyla beraber ayrı eve çıkmıştı.

Eroinle gergin bir yaz akşamı, arkadaşlarının eseri olan bir kavgadan sonra tanışmıştı. En yakın arkadaşı Arda da kavgaya karışınca, Tuna da kavganın içindeki yerini ister istemez almıştı. Kavgadan sonra nefes nefese arka sokaktaki kaldırıma oturunca Arda'nın ısrarlarına dayanamayıp burnundan akan kanlara inat içine çekmişti eroini. İçine çeker çekmez başka bir dünyanın kollarına atmıştı kendini. Ne yaptığını bilmiyordu. Ayakları yerden kesilmişti sanki. O günden sonra "Bir kereden bir şey olmaz." diyerek devam etmişti. Birkaç ay önce de kolundan şiringayla yapmaya başlamıştı.

Oysa yaptığına ne kadar pişmandı şimdi. Kafasını duvardan yana çevirdi. Aynaya bakınca eskileri hatırlıyordu. İçi daralmıştı. Arda'nın "Hey, nereye?" diye arkasından seslenmesine aldırış etmeden dışarı attı kendini. Islak kaldırımlarda yürümeye başladı. Dışarıdaki keskin soğuk

bile içinde yanan ateşi söndüremiyordu. Arka sokaklardaki banklardan birinin köşesine oturdu. Babasının doğum gününde aldığı marka montun cebinden çıkardığı ‘beyaz zehir’ e uzun uzun baktı. Hayatına kene gibi yapışmış ve bir türlü yaşamından çıkaramadığı bu illetten nasıl kurtulacaktı? Tedavi olmak için hastaneye gitse mutlaka ailesinin haberi olurdu. Babasının Mersin’de öyle çok dostu vardı ki... Kendi kendine kurtulmalıydı bu illetten. Tuna, kendi kendine cevabını bildiği sorular sıralıyordu. Neden kullanmaya başlamıştı bu zehri? Cevabını bildiği bir soruydu bu: Arkadaşları zorladığı için. Onu en çok zorlayan Arda olmuştu. Neden ailesinden ayrı yaşıyordu? Sorunun cevabı değişmemişti. Tuna o an içinde Arda’ya karşı derin bir öfke duymuştu. Ama daha derine inince suçlunun kendisi olduğunu anladı. Arda’nın kendine yaklaşmasına o izin vermişti. Eğer arkadaş seçimine biraz özen gösterseydi, bunların hiçbiri olmayacaktı.

Elindeki beyaz zehri tekrar cebine koydu. Hızlı adımlarla eve gitti. Arda kapıyı açar açmaz, saklamaya çalışsa da gözlerinden okunan bir öfkeyle ‘Neredeydin sen?’ diye sordu. Tuna’nın bu soruya cevabı, Arda’nın suratına anlamsız anlamsız bakmak oldu. Odasına girdi. Sakince yatağın üzerine oturdu. Soğukkanlılıkla cebinden beyaz zehri çıkardı, yatağın yanındaki komodinin çekmecesine koydu. Aynı çekmecedен şırıngayı çıkardı. Üstündeki montu umursamaz bir tavırla yere fırlattı. Kazağının kolunu sıyırdı ve tereddüt etmeden şırıngayı koluna batırdı. O an

gözlerini kapattı ve yüzünde tek bir çizgi oynamadan gözlerinden yanaklarına doğru iki damla yaş süzüldü. Kolundan çıkardığı şırıngayı soğukkanlılığını koruyarak çekmeceye koydu. Sirtını kapıya dönerek yorganın altına girdi. Sabaha doğru yorgunluğuna yenik düşerek uyuyakaldı.

Öğleye doğru kapı çaldı. Gelen Tuna'nın kız arkadaşı Gaye'ydi. Onları Arda tanıştırmıştı. Ama Gaye sadece hap kullanıyordu. Onu da birkaç hafta önce bırakmıştı zaten. Doğruca Tuna'nın odasına gitti. Tuna hâlâ yataktaydı. Gaye "Uyanık mısın?" diye usulca sordu. Boğuk bir ses "Evet." deyince, Gaye yatağa yavaşça oturdu. "İyi misin?" sorusuna, yapmacık olduğu anlaşılan bir sesle "Evet." cevabı geldi. Gaye Tuna'nın konuşmak istemediğini anlayıp odadan çıktı. Oturma odasındaki mavi koltuğun üzerine usulca oturdu. Meraktan çıldırmak üzere olan Arda da onun yanına oturup meraklı gözlerle Gaye'nin suratına baktı. Gaye de "Bir şey öğrenemedim." der gibi onun gözlerinin içine baktı. Onlar böyleydi: gözlerle iletişimi sözlerden daha etkili oluyordu. Kimin gözlerine baksalar içinden geçeni anlayabiliyorlardı. Ama Gaye Tuna'nın gözlerinin içine bakmadığı için neler hissettiğini de bilmiyordu. Gaye bunalmıştı. Tam kapıyı açmış ve "Hoşça kal." demek için Arda'ya dönmüştü ki, Tuna'nın odasının kapısı açıldı ve kapıdan bir baş uzandı. "Akşam yemeğe çıkar mıyız?" diye soruyordu Tuna. Gaye'nin yüzünde hafif bir tebessüm belirdi. Her zamanki gibi usulca "Olur." dedi. Tuna'nın

yüzünde de aynı tebessüm vardı. Gaye kapıyı sessizce kapatıp çıktı. Arda ve Tuna birbirlerine baktılar. Tuna yine odasına kapandı. Arda derin bir iç çekerek televizyonun karşısına geçti.

Akşam Tuna hazırlanmış bir şekilde odasından çıktı. Arda'ya "Ben çıkıyorum." diye seslendi. Cevap gelmeyince merak edip odaya baktı. Arda bir eli koltuğun kenarından sarkmış bir şekilde uyuyakalmıştı. Tuna'nın yüzünü alaycı bir gülümseme kaplamıştı. Diğer odadan bir battaniye getirip Arda'nın üzerine örttü. Ne de olsa en yakın arkadaşıydı. Tuna, Gaye'yi evinden aldı ve her zaman gittikleri lokantadan farklı bir yere götürdü. Arda evde tek başına kaldığında düşünürdü. Neyi düşündüğünü bilmeden düşünürdü. Dolabından şırıngayı aldı. Kendinde değildi. O yüzden eroinin dozunu fazla kaçırdı, hiç çıkarmayacak gibi koluna sapladı. Öyle de olacaktı zaten, bir daha çıkaramayacaktı.

Tuna, Arda'nın uyumuş olabileceğini düşünerek anahtarıyla kapıyı açtı. Rahatlamıştı Tuna, Gaye'ye içini dökmüştü. Gaye onun kız arkadaşı olmasının yanı sıra onun tek sırdaşıydı. Ona moral verirdi. Yine öyle yapmıştı. Tuna sessizce içeri girerken Arda'nın oturma odasında boylu boyunca uzanmış olan cansız bedenini gördü. "Arda!" diye bağırarak onun yanına koştu. Koluna kanca gibi saplanmış olan şırıngayı görmesiyle hıçkırıklar içinde Arda'nın üzerine kapanması bir oldu. "Ardaaaaa!" çığlıklarına

komşular uyandı. Tuna'nın panikten açık bıraktığı kapıdan içeri girdiler. Tuna'yı sakinleştirmeye çalıştılar, ama nafile. İki bir beden olmuşlardı sanki. Tuna, Arda'yı bırakmıyordu. Bir an Tuna durdu, hıçkırıkları kesildi ve doğruldu. Hiç kimse çıt çıkarmadan ona bakıyordu. Erkek adam ağlamazdı ki! Tuna'nın aklına bir yıldırım gibi düştü bu düşünce. Başını öne eğdi. Komşular bunu fırsat bilerek Arda'nın cansız bedenini oradan kaldırdılar. Birkaç kişi Tuna'nın yanında kaldı, onu teselli etmek için. Tuna onlara kafasıyla "Gidin." İşareti yaptı. Komşular da çaresiz çıktılar.

Sabah, Gaye evin kapısını onda olan anahtarla açarak içeri fırladı. Tuna, dün geceki oturduğu yerde hâlâ put gibi duruyordu. Gaye onun yanına oturdu sessizce. Tuna, kızarmış gözleriyle onun gözlerinin içine baktı. Ona sarıldı ve hıçkırıklarla sarsıldı bedeni. Dün gecenin acısını çıkarıyordu.

Arda'nın ölmesinin üzerinden üç ay geçmişti. Hâlâ alışamamıştı Tuna. O günden sonra aklında tek bir düşünce yer etmişti, "Beyaz zehirden asla kurtulamayacağım." O akşam yine aynı şeyleri düşünüyordu. Çekmecedен şırıngayı çıkardı. Tam batıracaktı ki aklına bir şey geldi. Neden altın vuruş yapmıyordu ki? Eroinin dozunu arttırdı. Şırıngayı koluna yaklaştırdı. Hayatı gözlerinin önünden film şeridi gibi geçti. Ama bu film kısaydı, çok kısa. Daha fazla uzamasına da gerek yoktu zaten. Nasıl olsa ölecekti beyaz

zehir yüzünden. Bırakamayacaktı ki! Düşünmekten vazgeçti. Çünkü düşünürse yapamayacaktı. En yakın arkadaşı Arda gibi öleceği için içi rahattı zaten. Tam batıracaktı ki anahtar kilidi döndü ve Gaye'yle Tuna göz göze geldiler. Gaye Tuna'nın gözlerinden anlamıştı her şeyi. "Yapma Tuna. Beni düşün." dedi Gaye yalvarırcasına. Tuna, "Nasıl olsa öleceğim. Zaten üzülecektin." diye cevap verdi. "Hayır Tuna. Biz başarabiliriz, beyaz zehiri yenebiliriz! Sadece kendine güven." Tuna alaycı bir tavırla güldü. Kendine güvenmek, ona ne kadar da uzak bir kavramdı. "Bunu yapamayacağımı sen de biliyorsun." dedi Tuna. Gaye "Yapabilirsin, yapabiliriz. İnsan umut edince her şeyi yapar." dedi Gaye gözlerine bakınca anlaşılabilir bir umut ışığıyla. Tuna elindeki şırıngaya baktı. Gaye haklıydı galiba. Elindeki şırıngayı yanında duran sehpaye bıraktı yavaşça. Gaye'nin yüzünde rahatladığını belli eden bir gülümseme vardı. Tuna, ona hiç bırakmayacak gibi sınıksız sarıldı. Tıpkı, yedi ay sonra, hayatını karartan beyaz zehirden tamamen kurtulduğunda ona sarılacağı gibi.

HAYAT TRENİ

Uzun bir tren yolculuğu düşünün adı “hayat” olsun. Başlangıçta bildiğiniz hiçbir şey yoktur. Okula yeni başlamış öğrenci ürkekliğiyle bakarsınız etrafa. Orada size yardımcı olan görevliler vardır. Sizin de tahmin ettiğiniz gibi o görevliler, aileniniz fertleridir. Her şeyi onların öğrettiği gibi yapmaya çalışırsınız. Arada sırada hatalarınız, yanlışlarınız olur tabi. Trenin koridorlarında gürültü yaparak diğer yolcuları rahatsız edersiniz mesela. Tüm bunlara rağmen görevliler, size her daim hoşgörülle yaklaşır. “Hayat treni”nde yenisiniz ne de olsa, daha gidilecek çok yol var ve hiçbir şey bilmiyorsunuz.

Zaman sonra alışmaya başlarsınız bu yolculuğa. Görevlilere olan ihtiyacınız da giderek azalmaktadır. En azından siz öyle sanırsınız.

Tabi bu sırada trende ufak tefek sıkıntılar olur. Mesela, biri yanlış bir düğmeye basar ya da yanlış bir kolu indirip treni durmak zorunda bırakır. Bilerek ya da bilmeyerek hayatınızın bir tarafı arızalanmıştır artık. Tamiri için biraz vakit kaybettikten sonra yola kaldığınız yerden devam edersiniz. Başka bir zaman mesela, makaslara geldiğinizde yanlış rayları tercih ettiğiniz de olur. Rayları bölen makasın kolu yanlış indirilmiştir örneğin. Makinist, bu durumu ya hemen fark eder ya da işi geçince. Ama en kötüsü trenin raydan çıkmasıdır. Önünde gidecek rayı olmayan tren ne

yapabilir ki? Sonunda bir duvara toslayacaktır. Bu kez ayağa kalkmak daha uzun sürer. Hele yanınızda elinizden tutan biri de yoksa işiniz daha da güçleşir. İşte, bu yolculuk sırasında yaşadıklarınıza rağmen hala mutlu ve umutluysanız “hayat”ı çözmüşsünüz demektir.

Bir de yolcuları vardır bu uzun tren yolculuklarının. Yolculuk boyunca durakların birinde bir yolcu biner, diğerinde bir başka yolcu. Kimileri için son duraktır bu, kimileri içinse yeni bir yolculuk. Fakat treninize inip binen her yolcu, kalbinizde, ruhunuzda, hayatınızda ister istemez izler bırakır. Bazılarının bıraktığı izler, küçük morartılar şeklindeyken; bazılarının ki bir hayat boyu sizinle kalan cam kesikleri gibi derin izlerdir. Bu yolcular, bazen yanlış kolu indirendir, bazen de görevlilerden biri.

Nihayet son durağa geldiniz ve yolculuğunuz bitiyor. İnerken yanınızda ne bavul, ne de çok değer verdiğiniz eşyaları saklayan o sır kutusu çantanız vardır. Çünkü bu son durakta yanınıza bir şey almanıza gerek yoktur. Tren yeni yolcuların “hayat”ı için kalkarken sizin yapabileceğiniz tek şey el sallamaktır gidenlerin arkasından, daha doğrusu kalanların ardından.

Tren yolculuğu ile hayat yolculuğu ne kadar da benziyor değil mi? Yalnız ikisi arasında çok ince bir ayrıntı var: **Hayat treninde hiçbir zaman dönüş bileti verilmez.**

ADI KARA SOYADI DENİZ

Karadeniz'in ne zaman ne yapacağı belli olmaz. Delidir Karadeniz. Bazen kusursuz bir şekilde donmuş hiç çatlamamış ve kırılmamış bir buz kadar düzgün ve pürüzsüz; bazen de gözü dönmüş bir canavar kadar hırçın ve saldırgandır.

Yazın denizi girilebilir görüp girersiniz. Biraz yüzdükten sonra bir bakarsınız ki üstünde bembeyaz koyunlar olan devasa büyüklükte dalgalar üstünüze üstünüze gelmektedir. O an anlamalısınız ki, siz Karadeniz'desiniz. Yazın o sarı topun kavurucu sıcaklığında bile sakın durmaz Karadeniz, söz dinlemez. Tıpkı haşarı bir çocuk gibidir. Siz ona bakıp "Ahh!" çektikçe, o size inat dilediğini yapar.

Ama haşarı olduğu kadar sevilir de. Karadenizliler iyi bilir bunu. Onu görmeden yapamazsınız. Günde en az bir kere görmek, doya doya seyretmek gelir içinizden. Doktorun reçeteye yazdığı ilaç gibidir Karadeniz. Onu görmek size iyi gelir. Sevgiliye de benzer biraz. Ona ne kadar sinirlenseniz de, kızsanız da ona uzun uzun bakmaktan sıkılmazsınız. O, vazgeçilmezdir çünkü.

Başına buyrukluğu da asilliğindedir aslında. İsteddiği zaman, istediğini yapar. Ama insanların isteklerine de boyun eğer.

“Kara” ve “deniz” kelimelerini ayrı ayrı ele alalım mesela. “Kara ” deyince ilk aklınıza gelen şey nedir? Benim ilk aklıma gelen hırçınlık. Eğer “siyah” olsaydı kötümserlik olurdu. Ama “kara” kelimesinde bir samimiyet, bir içtenlik var; “siyah” kadar sert bir kelime değil. “Deniz” deyince şüphesiz insanın aklına yumuşak bir sakinlik, kusursuz bir durgunluk ve adı konulamaz bir huzur gelir. Karadeniz de bu iki kelimenin muazzam bir birleşimidir. İşte bu yüzden “deli” derler Karadeniz’e. Ne zaman ne yapacağını kestiremezsiniz.

Karadeniz ikiyüzlüdür aslında. Bazen hiç bilmediğiniz öteki yüzünü gösterir size, şaşar kalırsınız. Bazen bu öteki yüzü hoşunuza gider, bazen de hiç ısınamazsınız. Aslında Karadeniz’in iki yüzü değil, birçok yüzü vardır. Hepsini teker teker, sinsice gösterir size. Her seferinde şaşar kalırsınız.

“İkiyüzlü” deyince insanın aklına hep kötü şeyler gelir. Ama konu Karadeniz’se bu kez değil, bu sefer değil.

DOSTLUK YILDIZI

Dostluk paha biçilemez bir şeydir. Düşünsenize; her zaman yanınızda olan biri, aynı zamanda kusurlarınızı ve yanlış davranışlarınızı size fark ettirmeden ortadan kaldırıyor.

Dostluk, kendinize bile güvenmediğiniz zamanlar ona güvenmek demektir. Onun ışık tuttuğu yoldan gitmek, yanınızda olmadığı zaman bile onu kalbinizde hissetmektir.

Dostlukta kavgalar, tartışmalar önemli değildir. Zaten dargın olduğunuz sürece ‘‘Ne zaman barışacağız biz?’’ diye gün sayarsınız. İple çekersiniz haklı olsanız bile, barışacağınız günü. Zaman geçtikçe endişelenirsiniz ‘‘Acaba barışmak istemiyor mu?’’ diye. Ama yanılıyorsunuzdur. Çünkü o da sizin gibi düşünüyor ve aynı şeyleri hissediyordur.

Dostluğun temelinde güven ve sevgi vardır. İkisinden biri zedelenirse dostluk binasının bir tarafı çöker. Peki, siz yarısı yıkılıp diğer yarısı ayakta duran bir bina gördünüz mü? Haliyle binanın öteki tarafı da çöker. Yani elde var sıfır. Evet, koca bir sıfır! Bu yüzden dostlarınızın sevgisini ve güvenini sarsacak bir şey yapmayın, üzmeyin onları.

Dost olanlar birlikte ağlayıp birlikte gülerler. Beraber ağlamak önemlidir. Çünkü dostun gözünden damlayan her yaş, dostluk ağacının dibine düşer. Düşen her damla

solmamak üzere ağacın dalında bir çiçek açtırır.

Gerçek dostlarınızı kaybetmeyin. Birer zincir gibi tutunun birbirinize. Ama bu zincirin paslanmasına izin vermeyin. Çünkü “Gerçek dostlar yıldızlar gibidir, karanlıkta belli olurlar.”

ZAMAN

Zaman her şeyin ilacı mıdır? Zaman içinde her şey yoluna mı girer, yoksa düşününe düşününe kafayı mı yersiniz?

Aslında her ikisi de doğru. Bazen zaman geçtikçe her şey rayına oturur, dalgalı denizler durulur. Bazen de karşı taraftan bir adım beklediğin için veya olanları gururuna yediremediğinden filozof olup kendini yer bitirirsin.

Eğer bekleyecekseniz sisin dağılmasını, içinizde kopacak fırtınaya ve yağacak yağmura hazırlıklı olmalısınız. İnsan beklerken sabır taşını çatlatmayacak, içi sıkıldığında ‘‘Bekle az daha bekle. Bitecek yakında.’’ diyecek kendine. Sabır taşı çatladığında da bir sakız yapıştıracak çatlayan yere. Belli etmeyecek kimselere. Zordur beklemek, bunu bile bile bekleyecek.

Unutmaya çalıştığımız şeyleri de zamanın cömertçe açtığı kollarına bırakmalıyız. Ama bunun için de bizim zamana verdiğimiz şeyleri unutmaya isteğimiz ve kendimize inancımız tam olmalıdır. Böylece, unutursak mutlu olacağımıza inandığımız anıları, kişileri zaman kendi akıntısında sürükleyip götürecektir. Ama unutmak istemediğimiz şeyler de vardır. Bu konuda zaman çok gaddardır. Hatta katildir çoğu zaman. İçimizde, kalbimizin sevgi ve şefkatiyle beslenen birçok anıyı öldürebilir. Zamanın elindeki silah nedir biliyor musunuz? İçinizdeki o

paha biçilemez hatıralar ‘nadiren’ aklınıza getirmeniz. Zamanın eline bu silahı vermeyin. Sizin için değerli olan hatıraları aklınızdan çıkarmayın.

Bir yandan değerlidir zaman, hem de nasıl! Birkaç saniye ile her şeyi değiştirebilirsiniz. Mesela evine hırsız giren bir adam, birkaç dakika önce gelseydi belki de hırsızı yakalayacaktı. Ya da caddede bir kaza olduğunu düşünün. Bir anne ve küçük oğlu sadece iki saniye önce birkaç adım ötede olsalardı göğe yükselecekti belki de ruhları. Herkese göre farklı değerlidir zaman. Sınava girecek bir öğrenci bakımından çalışmak için, kalp bekleyen bir hasta bakımından yaşamak için önemlidir. Eskiden insanlar dara düştüklerinde iğnesine varana kadar her şeyini satardı da, bir tek köstekli saatini satmazdı. Neden sanırsınız? Zaman, her zaman değerlidir çünkü.

Zaman bazen gece, bazen gündüzdür. Her ikisine de ihtiyacımız vardır aslında. Bazen gündüzleri de yağmur yağar. O zaman da gökkuşağını bekleyin. Çünkü yakında dünyanızı parlak ışıklarıyla renklendirecektir.

Gülşen Lara YENİCE

Şeyma ARAT

ASLA ASLA DEME

Sinop'un o dayanılmaz kışlarının birinde, göz gözü görmüyorken, kimsenin beklemediği bir anda doğmuşum. Sanki yıllarca aranan fakat bir zaman sonra unutulmuş bir hazine gibi çıkmışım ortaya. İkinci kez yeniden yaşanan bir mutluluk gibi gözlerimi açmışım bu akıl almaz dünyaya.

Uzun bir süre çocuk olmayı ve yaşamayı öğrenmişim annemin kucağında. Okula gitme zamanımın geldiğini söylediklerinde baharı bekleyen doğa kadar sevinmişim bu olaya. Fakat sonradan anlamışım ki; annemden ayrılmak sandığım kadar kolay değilmiş. Bir anne kedinin, yavrusunu tanıyamayıp da yemesi kadar acı verici bir olay olmuş okula başlamak. Fakat her şeye rağmen okula gitmeden yazmayı bile öğrenmişim. Hazır olduğumu anlayınca annemin elinden tutup girmişim sınıfıma ve öğrenmişim ki; okulun ilk günü öğretmenle tanışmak iki şeye yol açar: Ya öğretmeni sevip oyun oynarken hep elinden tutacaksın ya da ağlayıp annenin yanına gitmek istediğini söyleyeceksin. Ben ise ikisini de yapmayarak sakin ve normal davranmışım. Ne ağlamışım ne de abartılı sevinmişim.

Uzun ve eğlenceli geçen bu bir yıldan sonra sıkıcı ve ağır bir ilköğretim dönemi başladı. Yeni bir öğretmenle tanışmak eskisi kadar zor gelmedi. Bir şeyler öğrenmek için

elimden geleni yaptım. Yeni, uzun ve zorlu bir yola girdiğimi hissettim.

Ortaokula geçmek ise benim için hiç zor olmadı. Belki ilk ders öğretmenin o bağırışını unutamayacağımı bilsem de bu olaya da alışmak kolay oldu. Fakat yedinci sınıfa gelince her şeyin eskisi kadar tozpembe olmadığını fark ettim. Yeni bir hayata başlamış gibi her şeye en baştan başladım. Birçok şeyde zorlansam da Justin Bieber'ın dediği “Asla asla deme.” sözü benim yol göstericim oldu ve hiçbir şeyden vazgeçmeyerek elimden gelenin en iyisini yaptım. Tıpkı bir karıncanın kule inşa etmesi gibi. Bir yandan tuhaf ve değişik şeylerle uğraştım diğer yandan derslerime özen gösterdim.

Aradan uzun yıllar geçse de hayatımda çok şey değişmeyecek. Yıllar sonra belki de hala aynı şarkıyı dinleyip, aynı yemeği yiyor olacağım. Ama şu kısacık hayatımda öğrendiğim en önemli şey, “Asla, asla demeyeceğim.”

YEŞEREN UMUTLAR

Rüzgârın yaprakları yavaşça oynattığı, güneşin yaşlı kavağın yaprakları arasından yansıdığı o küçük civciv sarısı odada annesinin sesiyle uyanmaya çalışıyordu. Belki de uyanmak istemiyordu fakat aniden kolundaki saate baktı. Yayıları gıcırdayan yatağından kalkarak mutfağa yöneldi. Bin bir çeşitle donatılmış olan kahvaltı sofrasından sadece bir dilim ekmek aldı ve dışarı çıktı. Yeni aldığı ve iki aylık harçlığını verdiği ayakkabılarını giydi. Bisikletine binip onu hızlıca sürmeye başladı. Nereye gittiğini bilmiyordu. Bir süre sadece sürdü. Yorulduğunu fark edince yavaşlamaya başladı. İlerideki korkutucu ve karanlık köşeyi istemeye istemeye geçti. Kolundaki saate bir kez daha baktı, saate göre geç kalmamıştı fakat ona sorulursa gecikmişti.

Bisikletinden inip hızlı adımlarla kalabalığın arasına girdi. Yürürken aynı anda “Erken gitmeliydim.” diye söyleniyordu. Derin derin nefes alırken tekrar saatine baktı. Kalabalığın içinde insanların arasından sıyrılarak yarış sahasına vardı. Yarışmanın sunucusu teker teker isimleri okumaya başladı. Sekizinci kişiden sonra artık heyecandan kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Yerine geçti ve yarış için beklemeye başladı. Ve tabanca patladı. Çok hızlı kullanıyordu gök mavi bisikletini. O anda pedalı nasıl çevirdiğinin, ne kadar hızlı gittiğinin farkında değildi.

Aklına birden iki gün önce vitrinde gördüğü kırmızı kaban geldi. Belki bu kışı teyzesinin kızının verdiği kabanla geçirebilirdi fakat gerçekten üşüyordu. Bu fikir aklına gelince daha da hızlandı. Etrafına bakındı, en sonda kalmıştı. Sonra tekrar düşünmeye başladı. Eğer yarışı birinci bitirirse hayatında gerçekten güzel şeyler olacaktı. O anda karşısına çıkan ağaçla birlikte kendisini yerde buldu. Sonuncu olduğunu düşünse de bir umutla ayağa kalktı ve yarışa devam etti. Daha da hızlandı. Önünde birden diğer yarışmacıları gördü. Onlara yetişmek istedi ama gerçekten yorulmuştu. Git gide yavaşlıyordu. Umudunu kaybetti ve yürürcesine sürmeye karar verdi. İlerideki kırmızı kurdeleyi gördü. Ne olduğunu anlayamadı. Bisikletini son sürat sürüyordu Sadece bitişteki kurdeleyi görüyordu. Ve bitiş çizgisini geçti. Herkes onu ayakta alkışlıyordu. O ise olup bitenden habersiz sadece şaşkın şaşkın etrafına bakıyordu. Sunucunun yanına gidip ne olduğunu sordu. Sunucu bayan, “Diğer yarışmacıları geçtin ve onlara bir tur fark attın” dedi. O, bu sözleri duyunca sevinçten havalara uçtu.

Diğer yarışmacıları beklemeye başladılar. Hava çok sıcaktı. Bir şişe su alıp içti. O sırada diğer yarışmacılar gelmeye başladı. Ve ödül töreni zamanı gelince hızlı adımlarla kürsüye yürüdü. Ödülünü aldı. Ödül, 500 TL’ydi. Bisikletine binip hemen mağazanın yolunu tuttu. İki sokak sonra gideceği mağazaya vardı. Tam içeri gireceği sırada yandaki binanın merdiveninde oturmuş önünde bir kutu peçete olan, kabansız, küçük bir çocuk gördü. İki dakika

sadece düşündü. Ve o hızla gidip parayı küçük kıza verip karşılığında sadece bir paket peçete aldı. Ve sessizce, "Bu para senin hakkın, senden en değerli peçeteyi aldım." dedi. Eski bile olsa kendinin bir montu olduğunu düşündü ve gülümseyerek yürüdü. Bir dahaki yıl yapılacak olan yarışmayı düşünmeye başladı.

İNTERNET ÖLÜRSE

İnternet, hayatımızın her yerinde yaşamaya devam ediyor. Anaokuluna giden çocuktan liseli gence, liseli gençten bastonlu dedeye kadar artık herkes interneti kullanıyor.

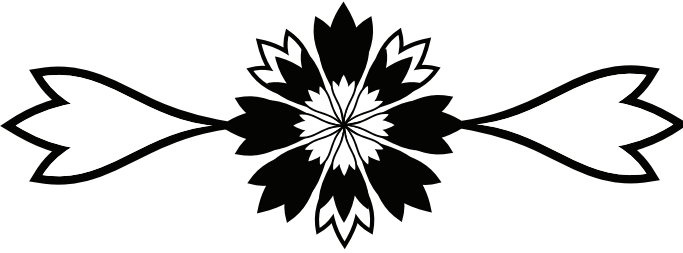
Çoğumuzun içinden çıkamadığı, boş vakitlerimizi çalan bu zaman hırsız bizi her geçen gün vahşi bir elektrikli süpürge gibi içine çekmeye devam ediyor. Hayatımızı çok belirgin bir şekilde kolaylaştıran internet alışverişten sohbete, sosyal ağlardan magazine günlük hayatımızın başköşesine oturmuş durumda. Hatta birçoğumuza mektubu unutturdu. Pek çoğumuz okumanın ve yazmanın zevkini varamadık. Peki, bu internet hastalığı ne zamana kadar devam edecek? İleride bir gün internet ölürse ne olacak?

Bu soruların cevabı basit ama zor. Belki alışverişimizi hızlı, ucuz ve zaman kaybetmeden yapamayacağız, sosyal ağlara bağlanıp arkadaşlarımızla görüşemeyeceğiz ya da dünyada ne olup bittiğini, hangi ünlünün nereye gittiğini öğrenemeyeceğiz. Fakat bunlardan farklı olarak yeni bir hayata başlayacağız. İnternetin olmadığı fakat öte yandan da insanların tembelleşmediği, ürettiği, okuyup yazdığı yepyeni bir hayata merhaba diyeceğiz. Çoğumuzu dışarı çıkartıp gülümsettiren, mutlu ve sıcak bir hayata başlayacağız. Ve bunların hepsini internet ölürse yapacağız. **Ne dersiniz hepimiz birkaç günlüğüne de olsa şu interneti öldürelim mi?**

Şeyma ARAT

İrem BAYRAK

İstikbali de yüzü gibi parlak olan İrem okulumuzun en başarılı öğrencilerinden biridir. Başarılı dediysek sadece ders başarısı anlaşılmasın hemen. İrem'in derslerindeki başarısı zaten alışılmış bir durum oldu bizim okulda. Onun esas sırrı, derslerini bu kadar başarılı götürürken sosyal etkinliklerde de göğsümüzü kabartmasında yatıyor. Masa tenisinde can yoldaşı Buse ile beraber okulumuzu yıllarca il birinciliklerine taşımasını mı söylesek, kitap okuma yarışmalarında kitapları kurt gibi yiyip bitirdiğini mi söylesek, yoksa satrançta rakiplerini bir bir mat etmesini mi... Ayrıca laf aramızda çok da güzel resim çiziyor. Biz de hayatın hep İrem'den yana akmasını diliyoruz.

BEN BENİN KARŞISINDAYKEN

Karşımda gözlerinden değişik bir kız olduğu anlaşılan biri duruyordu. Bu çocuk, epeydir bu zifiri karanlıkta kilitliydi.

Nasıl doyurdu karnını, ne umutla yaşadı bilmiyorum. Kocaman, bir o kadar da yaşlı çınar ağacının gövdesine yaslanmış oturuyoruz. Ağzını bıçak açmıyor ama neler anlatıyor o kahverengi gözleri? İşi başından aşkın karıncalara ne eziyetler çektiriyor? Nasıl bir edayla sallamaya çalışıyor o kaküllerini? Sessizliği bozmak için soruyorum:

-Nasıl doyurdun karnını?

-Hiçbir şey yemedim. Sadece, sadece seni bekledim.

-Ne umutla yaşadın?

-Seni görmek için, bir kerecik olsun gözlerindeki beni görmek için.

-Tüm bunları beni utandırmak için mi yapıyorsun? Seni kilitlemem gerekiyordu, ben de öyle yaptım.

-O kapının tekrar yüzüme kapanacağını biliyorum. Anlamadığım tek şey neden şimdi o kapının arkasında değil de yanında olmam?

-Herkesin kendine ihtiyacı vardır.

Çok geçmeden demir kapı acılı sesler çıkararak kapandı yeniden. Dışarıdan gelen ağlama sesleri içerideki sessizliği yırtıyordu. Küçük kız kaküllerini önüne getirdi, kollarını bağladı ve her zamanki köşesine büzüldü. Mırıldanarak:

-İstesen de kaçamazsın ki. Sen bensin, ben de sen!

DALGAKIRAN

Bir dalgakıranı ben. Küçük su birikintilerini çevreleyen bir dalgakıran. Bir yanımda hırçın dalgalar, diğer yanımda durgun, berrak bir su birikintisi. Aslında ümitsizliklerin kırılmasına benziyor dalgakıran. Dışarıdan bakıldığında o kadar basit görünüyor ki yaptığı iş. Ancak işin iç yüzü hiç de öyle değil. Uzaktayken parça parça beyazlıklar halinde görünen dalgalar, güçlerini birleştirerek üzerinize geliyor. Fakat dalgalardan korkup kaçmıyor bizim dalgakıran. Yenilmiş olmamak için inadına bekliyor. Korkunç dalgaları alt ediyor ve cesaretinin mükafatını da alıyor. O korkunç dalgalar, beyaz köpüklere dönüşerek yeniliyorlar bizim dalgakırana. Dalgakıranı mutlu, başarmışlığın mutluluğu bu. Fakat her zaman başaramayabilir. Tıpkı bizim hayatın dalgaları karşısında bazen yenildiğimiz gibi. Evet, her insanın boş bulunduğu, gafil avlandığı anlar olabilir. Gelen dalgalara her zaman karşı koyamayabiliriz. Öyle anlar olur ki; dışarıdan gelen bu dalgalar içimizdeki berrak su birikintisini bulandırır. Bu durumda yapmamız gereken beklemektir. Bunca zamandır nice dalgalardan koruduğunuz o tertemiz durgun suyun tekrar durulmasını beklemek. Bu berrak suyun içine nüfuz eden dalgalar, kötülüklerdir. İçimizdeki o arınmış su birikintisiyse, bizim güzelliklerimizdir. Hayat boyunca dalgalar hep üzerimize üzerimize gelecektir. Bizim bıkip usanmadan bu dalgalara göğüs germemiz gerekmektedir. Bulanık, çamurlu suyun içimizdeki berraklığı kirlletmesine asla izin vermemeliyiz. Asla ve asla pes etmemeliyiz.

HEPSİ BAYRAMI BEKLİYOR...

Damarları belirginleşen,

Bir deri bir kemik kalmış

Bu eller öpülmek için bekliyor.

Bulanıklaşmış,

Yorulmuş

Bu gözler bir sevinç bekliyor.

Bitkin,

Tutmayan

Bu ayaklar özlemle ayağa kalkmayı bekliyor.

Kederli,

Belki de bunamış olan

Bu beyin; evlatlarını, yakınlarını bu bayram da görmek istiyor.

ESKİDEN

Eskiden perdeleri koltuğun üzerine çıkararak çekerdik.
O koltuğun üstünde bıkmadan gidip gelirdik!
Soba tüm kızgınlığıyla yanarken
Yoldan geçenleri nasıl izlerdik?

Camın buğularına kaç defa
İsimlerimizi tekrar tekrar yazar
Kaç defa gülen yüzler
Uzun saçlı kızlar çizerdik?

Eskiden yanmazsa soba
En kalınından bir battaniyeye sarılır,
Annemizle babamızın gelmesini
Isınmayı beklerdik.

Ağabeyimize ablamıza özenip
Kaç defa onların yanında kitap okurmuş gibi yapıp
Aslında sıkılmamıza rağmen çaktırmayıp
Kitaptaki resimleri arardık.

Eskiden böyle geçerdi günler,
Sobayla ısınıp
Sevgiyle uyuyan
Neşeyle kalkan
Bir eski vardı eskiden...

GEÇMİŞİ HATIRLAMAK

Küçük bir kutudadır geçmiş. Eğer çocukluğunda çizdiğin çöp adamlar, günlüğe benzetmeye çalıştığın tonlarca sayfa duruyorsa yahut denizin kenarında gördüğün diğerlerinden farklı küçük taşları saklıyorsan hala, gelecekle ilgili planlar kurduğun o kağıt parçası, her defasında sana ne olduğunu ve ne olman gerektiğini hatırlatıyorsa eğer geçmişin küçük küçücük bir kutudadır. Bu kutuda senin çocukluğun, senin gençliğin, senin güzel anıların vardır. Açtıkça bu kutuyu o taş parçasını gördüğünde kendini deniz kenarında hissedip ailenin seni çağırışlarını hatırlayacaksın. Arkadaşlarının hediyelerini bulduğunda onlarla yaşanmış günlerini, onlara sarıldığını hatırlayacaksın.

İşte, kutunun alt kısmında bir zarf buldun. Şimdiki yazına kıyasla 'berbat' yazılmış. Yamuk yumuk yazılan bu yazıda senin tüm saflığın tüm samimiyetin kendini gösteriyor. Gözlerin doluyor. O gözyaşların; taşları, zarfları, arkadaşlarının hediyelerini ıslatıyor. Geçmişin ıslanıyor, ıslanıyor... Sonra şöyle diyorsun: "Ben böyle miydim? Ne kadar saf ve berrak düşüncelerim!" Uzun uzun bakıyorsun kağıda ama orada değilsin.

Denizin kenarında dikkatle gezinen, arkadaşlarının yanında espri patlatan, beyaz önlüğüyle hastanın yanında olan ruhun, geçmişi ve geleceği yaşıyor. Her ne olursa birden uyanıyorsun rüyadan. Islanan kağıt parçasını, hediyelerini,

taşlarını özenle kutuya yerleştiriyorsun. Kapattığında kapağı geçmişle birlikte her şey uçup gidiyor. Gözlerindeki o yaşlar çekiliyor, yerini umut kaplıyor. Arkadaşlarınla ilgili umutlar, gelecekle ilgili umutlar en önemlisi yaşamla ilgili umutlar...

BENCİL İNSANLAR

Boş yere nasıl da kırıyoruz insanların kalplerini. Hiçbir neden yokken. Bir nedenin olsa bile değer mi şu kısa hayatı daha da kısalttırmaya? Değer mi ki karşındakinin kalbini kırmaya? Değer mi başkalarının hayatını mahvetmeye? Dünya sadece senin etrafında dönmüyor ki, bizim hayatımızı hiçe sayasın. Bu bencillik değil de nedir?

Milyonlarca insan aynı dünyada yaşıyor. Aynı havayı soluyor, çoğu da her gün birbirlerinin yüzlerini görüyor. Kısacası hayatlarını, ellerinde bulunan en gerçek şeylerini onlarla paylaşmıyor mu? Peki bu 'bencil' insanların birbirleriyle alıp veremedikleri nedir? Çocukları gibi kalem, silgi olsa yine iyi. Ancak bu büyükler bunlarla yetinmeyeceklerdir. Yavaş yavaş insanların düşüncelerine hâkim olma fikri onları aniden titretecektir. Bunu gerçekleştirmek için ellerindeki her şeyi verecektirler. Ahh, şu bencil insanlar! Kendi etraflarında döndüklerini sandıkları dünya bir gün duracak. Elinde ne kaldı? Koca bir hiç! Bıraksaydın insanları kendi haline, sadece yüzünü gördüklerinle iyi geçinseydin bile yeterdi ya! Ama sen şimdiden başla insanların kalplerini kazanmaya. Belki geç değildir. Henüz o 'bencil' insanların arasına girmediğini ümit ediyorum. Son bir rica: hayatındaki insanların –bilerek, bilmeyerek- kalplerini kırma olur mu? Bunun yanında kendini de unutma, kimse senin kalbini kırmasın.

Kırdırma kalbini o 'bencil' insanlara.

GİDERKEN

Ölüme giden her yol,
Senin için bir şey değıştirmez.
Gideceğın yer bellidir
Öyle de, böyle de...
Eğer ayrılmak istemiyorsan bu dünyadan,
“Bari izim kalsın” dercesine biriktirebildiğın kadar
Güzel anı biriktir, güzel izler bırak arkanda.
İnsanlar senin adını duyduklarında
Gözleri parlasın.
Sesleri titrerken
“İyiydi.” desinler.
Öyle bir iz bırak ki;
Hiç unutulmayasın,
Unutturulmayasın.
Öyle bir anı bırak ki ardından;
Hiç kimseyi üzmeyecek, kırmayacak.
Öyle bir şey bırak ki ardından;
Bu dünyadan göçsen bile
İnsanların kalplerinde, ellerinde
Daima yaşayacak bir şey olsun!

HAYAT

Küçük bir kuşun kanat çırpışındaysa hayat,

O kanatları ne kadar çok çırpmışımdır.

Çiçeklerin sessizce büyümesi ve çiçek açmasıysa hayat,

Gül bahçelerim, limon ağaçlarım var benim.

Yeni doğan bebeğin o acılı ağlaması ise hayat,

Ben ağlamaktan hiç vazgeçmedim.

Yaşlı dedemin “Ölsem de kurtulsam!” dediği bu hayat,

Her şeyi içinde barındırır;

Sevinci de üzüntüyü de,

Kurtuluşu da esareti de,

Ümidi de çaresizliği de...

Hayatı önemli kılan bunlar değildir zaten,

Hayatı önemli yapan şey: **Sizin hangisini seçeceğinizdir.**

YÜREK VE KALP

Yüreğimiz yanar, kalbimiz kırılır,

Yüreğimize ateş düşer,

Kalbimiz dayanmaz.

Ne kadar da girmiştir hayatımıza

Yürek ve kalp.

Ne kadar acı çekmişlerdir oysaki

Buna rağmen hala beklerler ya;

Bir gün olsun gülmeyi,

Bir gün olsun umutsuz olmayı,

Bir gün olsun hayatın tadını çıkarmayı,

Bir gün olsun insanlardan tokat yememeyi,

Bir gün olsun ölmeyi bekler

Yürek ve kalp...

İrem BAYRAK

Buse UYSAL

Merhaba, ben Buse Uysal, ama soyadıma bakıp uysal olduğumu düşünmeyin; genellikle öyle değilimdir. Gülmeyi çok seven hareketli bir yapıya sahibim. Ama sustuğumda ise uzun süre konuşmam. Aklımdaki düşüncüyü çok rahat dile getirebilirim. Biraz da hazır cevap olduğumu söyleyebilirim

Kendimi bir buzlu cama benzetirim. Özelliklerimin, duygularımın ve düşüncelerimin etrafı sanki bir buzlu camla kaplı. Dışarıdan bakıldığında bulanık olan düşünceler insanların biraz kendilerini zorlamalarıyla -en yakın arkadaşlarımın yaptığı gibi- bulanıklık gider ve özelliklerim, duygularım ve düşüncelerim ortaya çıkar

Kırılgan ve duygusalım ama bir o kadar da neşeli ve deli dolu. Çabuk sinirlenir çabuk yatışıırım. Fazlasıyla inatçı olduğumu söylemeden geçemeyeceğim.

Şu yaşıma kadar en büyük derdim ise en yakın arkadaşımın iki hafta kadar küs kalmaktı. Biliyorum iki haftanın kısa bir süre olduğunu düşünüp buna gülenler vardır. Ama siz, bir de o iki haftayı bana sorun. Laf aramızda tam bir felaketti.

ÖZGÜR OLMAKTI ÇOCUKLUK

Çocukluğumuz düşmelerimizde saklıydı, belki düştükten sonra etrafa bakmaktı ya da büyük bir kahkaha patlatmaktı çocukluk. Yasaklanan şeyin üzerine gitmekti belki çocukluk. Arkadaşlarla bisiklet konvoyu yapmaktı Belki de satmak için bir sürü kolye bileklik yapıp alıcı bulamamaktı. Oruç tutuyorum deyip gizlice bir şeyler yemektı çocukluk. Battaniyeden elbise yapmaktı. Deli gibi şarkı söyleyip sesini kaydetmekti çocukluk. Gökyüzündeki yıldızlara isim vermektı. İsteklerimizi yaptırmak için ağlamaktı. Annemize özenip makyaj yapmak ve her yeri berbat etmektı çocukluk. Misafir gelir diye alınıp çocuk yemesin diye saklanan yiyecekleri bulmaktı çocukluk. Ablamıza özenip kalem kâğıtla ders çalışıyormuş gibi yapmaktı. Kendi bahçende olduğu halde başkasının bahçesinden erik çalma macerasını yaşamaktı çocukluk. Bulmacayı sadece bildiğın harflerle saçma sapan doldurmaktı belki de. Ya da koltukların üzerinde dur durak bilmeden zıplamaktı çocukluk. Lavabo ile oda arasında canavar korkusundan maraton yapmaktı. Bayramları sadece para toplamak için sevmektı çocukluk. Oyuncak bebeklerle sanki seni duyuyormuş gibi konuşmak ve ona bir şeyler yedirmeye çalışmaktı. Deniz kenarından özenle topladığın taşları renk renk boyamaktı çocukluk. Kar yağdığında annemizden gizli yere yatmak ve yağmurun altında durup sırlıslıklam olmaktı çocukluk. **Ve en önemlisi özgür olmaktı çocukluk.** Eee, Özdemir Asaf boşuna dememiş: “Özgürlüğü elinden alınan çocuğa büyük derler!”

BİR KÜÇÜĞÜN GÜNLÜĞÜ

Herkes, kendi çocukluğunu düşünsün: Huysuzduk, yaramazdık çoğumuz. Arada uslularımız da vardı tabi. Her sabah erkenden kalkıp annemizin başında biterdik. Onu da uykusundan uyandırırdık. Varsa abimiz, ablamız okula giderdi, biz de peşlerinden ağlardık. Sürekli anneye oynama isteği vardı. Arada, tatlı azar işittiğimiz de olmuştur. Alırdık bebeklerimizi, arabalarımızı; bin bir hayal kurarak başlardık oynamaya. Kurduğumuz hayallerin peşi sıra koşardık hiç usanmadan. Kimimiz çalışırdık, kimimiz öğretmen olurduk. Bazen işe giden bir beyefendi, bazen de evde çocuklarını bekleyen bir anne olurduk.

Anlayacağınız kılıktan kılığa girerdik. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadan öğle uykusu vakti gelmiş olurdu. Zorla, ağlaya ağlaya uyurduk. Uyandıığımızda abilerimiz, ablalarımız okuldan gelmiş olurlardı. Çocukluk ya bu; gider rahatsız ederdik onları, elimize kalem alıp defterlerini karalardık. Hiçbir şeyin farkında değildik ki! Sonra babamız gelirdi işten. Onu kızdırmaktaydı sıra. Haber izlerken gider kucağına oturur veya odanın içinde bağırp dururduk. Azar işittiğimizde ise odanın en kuytu köşesine gidip otururduk. Belki de küserdik ona çocukça. Ama her şey bir şeker, bir çikolata ya da yürekte kopup gelen bir tebessüme bağlıydı. Onları görünce buzlar eriyiverirdi. Sonra biz yine oyun oynamaya başlardık. Sürekli annemizi çağırıp bir şeyler isterdik. Yorulunca gidip bir koltuğun üzerinde uyurduk.

Sonra annemiz veya babamız bizi kucığına alıp odamıza götürürdü. En sonunda bizi öpüp prensesim, canım kızım gibi sözlerle bizi tatlı rüyalarımızla baş başa bırakıp giderlerdi.

Anlayacağınız, güzel günlerdi o günler.

MAHALLEYİ DİNLİYORUM, GÖZLERİM AÇIK!

Sabahın erken saatleri güneş ilk ışıklarıyla aydınlatıyor mahalleyi. Sokaklarda sadece işe gitme telaşında olan erkekler var. Kadınlar ise çoktan ev işlerine girişmişler. Mahallede herkes yavaş yavaş dükkânını açıyor. Ağır kepenklerin sesi bütün mahalleyi kaplıyor bir de çiçek kokularına karışan taze ekmek kokusu. Etrafta birkaç seyyar satıcı, satış yapmak için bas bas bağıyor bir de ekmek kuyruğunda iki küçük çocuk.

Biraz sonra kalabalıklaşıyor mahalle. Çocuklar okula gidiyor. Sırtlarında ağır çantalar Yüzlerinde uykudan yeni kalkmış bir masumiyetle tutmuşlar annelerinin elinden, okula gidiyorlar. Onlar gittikten sonra mahalle yeniden derin bir sessizliğe bürünüyor.

Birkaç saat sonra güneş tepeye varıyor ve çocuklar yeniden eve geliyorlar, çığıllıkları birbirlerine karışıyor, yüzlerinde sabahki masumluktan eser yok. Adeta küçük bir canavara dönüşmüşler. Erkekler top peşinde koştururken kızlar bir köşede ip atlıyorlar.

Güneş koyu bir kızılığa bürününce ağır kepenklerin sesi yeniden duyuluyor. Mahalle yeniden kalabalıklaşıyor. Çocuklar babalarını karşılayıp eve dönüyorlar. Mahalle koyu bir karanlığa ve derin bir sessizliğe bürünüyor.

Buse UYSAL

Halenur KAYA

“Hepimiz yaşamın kısalığından söz ederiz de, boş geçen zamanlarımızı nasıl kullanacağımızı bilemeyiz.”

Seneca

Ben 27 Aralık 1999 yılında, Ramazan ayının son günlerinde, Sinop'un Boyabat ilçesinde doğmuşum. Hemşire beni annemin kucağına verdiğinde babam da odaya girmiş. Annemin koluna bir bilezik takmış, benim için de hurmayı ıslatarak ağzıma vermiş. Yani doğar doğmaz ağzıma aldığım ilk şey ramazan hurması olmuş. Annem, hala benim ne kadar şanslı bir bebek olduğumu söyler durur. İlk çocukları olduğum için annem ve babamın en mutlu günüymüş o gün. Bebekliğim çok güzel geçmiş. -Bunu fotoğraflardan anlıyorum.-

2002 yılının 19 Mayıs'ında yalnızlığım sona ermiş ve bir kardeşim olmuş. O günü az da olsa hatırlıyorum. Çok mutlu ve heyecanlıydım. Ama biraz da korkuyordum. Çünkü bundan sonraki hayatımda bir kardeşim olacaktı artık. Fakat bu korkunun gereksiz olduğunu anladım. Kardeşim büyümeye başladıktan sonra beni en çok anlayan kişinin o olduğunu fark ettim. Benimle ağlıyor benimle gülüyordu.

Yıllar geçti ve okula başladık. Ben 1. sınıfa giderken kardeşim de kreşe gidiyordu. Onun kreşi benim okulumun iki sokak arkasındaydı. Okul çıkışı koşa koşa onu almaya gidiyordum.

Günler böyle geçerken 2010 yılının yarıyıl tatilinde babamın tayini Gerze'ye çıktı. Babam okuyacağımız okulda müdür olarak çalışacaktı. Çok heyecanlıydım. Daha önce hiç taşınmamış olmamız beni heyecanlandırıyordu. Tam 11

sene kaldığımız Boyabat'tan ayrılıyorduk. Taşındığımız gün bize rüya gibi gelmişti. Bomboş evimizde eşyalar taşınırken kardeşimle birlikte camdan dışarıya bakarak "Bu bir rüya, gözümüzü açtığımızda eski evimizde olacağız" diye mırıldanıyorduk. Yeni okulunda yeni arkadaşlarımla tanışmak; bu çok garip bir duyguydu. Sevinç, heyecan, şüphe ve korku hepsi bir aradaydı. Yine de çok geçmeden alıştım yeni hayatıma.

Şu an 7. sınıftayım. Karşıma, hayatın zorluklarını az da olsa kolaylaştıran insanlar çıkaran yüce Allah'a ne kadar şükretsem azdır.

HAYAT YOLUNDA BİR PARÇA

Ben bir ip yumağıyım. Yuvarlanmak hoşuma gitse de, yuvarlandıkça dolanıyor düğüm oluyorum. Oysaki ilk sarıldığım düzenli hayatıma dönmeyi ne kadar da isterdim. Kendi kendimi çözmek zor olduğu için tecrübeli birinden yardım almak en güzeli. Tabi yardım eden kişiyi de boş bırakmam. Ona en güzel rengimden hoş bir süs yaparak kalbine kondururveririm.

Genelde inceldiğim yerden koparım. Karşıma bazen yaramı saracak hekimler çıkar bazen de yarama tuz basan beni daha çok düğüm eden yaramaz kediler. Bu düğümleri çözebilirsem rahatlarım ama çözemeysem içimdeki enerji sıkışır ve hiç beklemediğim bir anda, ben farkında olmadan patlar.

Aslında tek işim dolanıp düğüm olmak değil. Mesela örgü ören ninelere yardımcı olmaktan çok büyük zevk alırım. Hele kedilerin oyuncuğu olmam ve onlar tarafından çok sevilmem de hoşuma gitmiyor değil. Özellikle beni seçenlere ayrı bir ilgi duyar ve o işin iyi olması için elimden geleni yaparım.

Hayatı birçok yönüyle tanıdım ve birçok tecrübe edindim ama buna rağmen hayatı anlamakta güçlük çekiyorum. Bu dünyada taş bile olsan hayat gerçekten zor. Fakat onu kolaylaştırabilenlere göre durum farklı olabilir. Çünkü

anlayabildiğin ve yapabildiğin bir şey kolay gelir.
İşte bugün sıra bende... Bir nine beni örgüsü için kullanacak. Artık diğer iplikler gibi ben de yeteneğimi kanıtlayacağım. İşe yaramak çok güzel bir şey, hayatta bir yerim olduğunu daha iyi anlıyorum.

Hayat bazen acı bazen tatlı ama hepsi de yaşanması gereken birer anı. Bu yüzden hayatı seviyorum.

SEVMEYİ SEVİYORUM

Sevmeyi sevmeli insan, çünkü sevmek, mutluluk demektir; mutluluksa huzur. Huzur da yaşamının anlamıdır.

Her öğrenci, derslerini, kitaplarını, arkadaşlarını ve ailesini sever. Ama en önemlisi sevmeyi sevmek, sevmenin anlamını bilmektir. Asıl sorun şu ki: Biz hayatımızın her anında bizimle olan sevgiyi tam olarak tanımıyoruz. Tanımadığımız bir nesneyi, bir kavramı, bir kişiyi nasıl sevebiliriz? Bu yüzden öncelikle sevmeyi tanıyıp onu sevmemiz gerekir.

Sevmek, çok basit bir kavram olmasına rağmen, anlatılması zor bir şeydir. Ne kadar bildiğimizi sansak da tam olarak anlatamayız. Ama düşündüğümüz şeyler bize sevgiyi anlatmaya yeter.

Peki, sevmek nedir? Hayatımızın büyük bir kısmını kapsayan sevgi, nereye baksak karşımızdadır. Sevmek, insanın en yüce duygusudur. İnsan sevmeden yaşayamaz. Birilerinin kendini sevdiğini bilmesi bile ona inanılmaz bir güç verir. Birden kendini güvende hisseder. Sevilmek çok güzeldir lakin bu duyguyu sadece severken yaşayabiliriz. İnsan kendine değer verildiğini hissedince sevmeye başlar. Yani sevdikçe seviliriz.

Sevgiye çok şey borçluyuz: Annemizin yüzündeki o gülücüğü, küçük bir çocuğun gözündeki yaşama sevincini, öğrencisi mutlu olduğunda gözleri gülen bir öğretmeni, ilk kez baba olan bir erkeğin tarifsiz mutluluğunu... Bunlar için sevmeyi sevmeli ve sevdiklerimize değer vermeliyiz.

HAYATA MEKTUP

Hayat,

Öncelikle bizleri bazen iyi bazen de kötü ama hep samimi bir şekilde ağırladığın için sana teşekkür ederim.

Bazıları şanssız doğar ve daha doğar doğmaz hayatın zorluklarıyla yüzleşir. Bu nedenle de senin acımasız yüzünü görmüş olurlar. Acımasız tarafınla dünyaya merhaba diyenler sana ön yargılı olabilirler. Bu durum seni kırmamalı çünkü daha doğar doğmaz senden umduğunu bulamayan birinin böyle davranması normal. Bazılarımız ise şanslıdır. Çünkü dünyaya gözünü açtığı andan itibaren senin gülen yüzünü görürler hep. Bütün güzelliklerini, mutluluklarını, sevinçlerini onlarla paylaştığın için sana hep teşekkür ederler. Peki, ama sen gerçekte nesin hayat? İyi mi, yoksa kötü mü? Hangi yönünü görmemiz senin daha fazla hoşuna gider? Acımasız tarafınla mı öğünürsün yoksa merhametli yönünle mi? Zaten her şey zıttı ile değerli değil midir? İyilik olmasa, kötülüğün; çirkinlik olmasa, güzelliğin; siyah olmasa, beyazın değerini nereden bilebilirdik. Hayat, senin zorluklarına katlanabildiğimiz ölçüde başarılı olacağımızı biliyoruz. Bunun için gerçekten de çok çaba sarf ediyoruz. Benim senden isteğim, senin tüm zorluklarına rağmen yaşama azmini kaybetmeyen insanlara yardımcı olman, onların hayatındaki engebeleri biraz da olsun düzeltmen.

Halenur KAYA

İbrahim Selçuk AKYEL – Fen Bilgisi Öğretmeni

*Seni diğerlerinden farksız yapmaya bütün gücüyle
gece gündüz çalışan bir dünyada, kendin olarak
kalabilmek, dünyanın en zor savaşını vermek demektir. Bu
savaş bir başladı mı, artık hiç bitmez!*

(e.e.cummings)

Çocukken adımın özel olduğunu düşünürdüm. İlk harfleri yan yana sıraladığımda “İ.S.A.” oluyor; peygamber adı, ters çevirirsen “A.S.İ.” oluyor; şehrimizin içinden geçen ırmağın adı derdim. Zamanla her ismin özel olduğunu öğrendim, annelerimiz ve babalarımızdan bize verildiklerinden.

Kendimi bildim bileli “ 3 ” rakamına anlamlar yükledim. Benim için önemli olan her sayıyı “ 3 ” ile bağlantılı olarak düşündüm. Dokuzuncu ayın ($9 = 3^2$), yirmi yedinci günü ($27 = 3^3$), Akyel ailesinin üçüncü (3) çocuğu olarak dünyaya gözlerimi açmışım. Sene bin dokuz yüz yetmiş yedi.

Doğduğum yer, anlamının “sınırdaki ay” olduğunu kimsenin bilmediği HATAY ilinin, en küçük, en saf, en güzel ve ülkemizin en güney ucu olan YAYLADAĞI ilçesi.

Annem, ev hanımıydı, hanımların en güzeliydi. Tüm gücüyle, son nefesine kadar dört çocuğu için çalışan, bize ahlaklı olmayı miras bırakan, cennetin neden onların ayağının altında olduğunu bize gösteren, en güzel, en hanım annem.

Babam, ilk öğretmenim, meslektaşım. Bilmem köle olabildim mi ona. “Onun yarısı kadar öğretmen olabilsem, bana yeter” diyebiliyorum mesleğine olan aşkıni bildiğimden. Selim Hoca diye nam salmış bir koca yürekti

o. Onun gibi anılırim belki bir gün... Ruhları şad, mekânları cennet olsun. Rabbim bizi cennetinde buluşturur inşallah.

Doya doya yaşamışım çocukluğumu, şimdi daha iyi anlıyorum. Şu oyunu hiç oynamadım, ah bir oynayabilseydim dediğim bir oyun yok. Çok mutluyduk anlayacağınız. Seksenlerde çıktım, daha ne olsun. İlk, orta ve liseyi ilçemde okudum. Sonra ver elini Trabzon. KTÜ, Fatih Eğitim Fakültesi Biyoloji Öğretmenliği(Yıl 1994). Babamla meslektaş olmak yoktu hayallerimde ama kader işte. Sonra zaman çok hızlı aktı. Mezuniyet(1998 yılı), ne çabuk geldi. Artık bir öğretemdim, diploması elinde. Sırasıyla Tekirdağ, İstanbul, Bitlis ve Trabzon’da görev yaptıktan sonra, artık dolaşmak yeter deyip, Sinop’a demir attım. Türkiye’yi dolaşırken, kader bana güzel yüzünü gösterdi ve “hayatıma değer katan” eşimle evlendim(2002). Trabzon’un yaşamımda önemli bir yer işgal etmesi, öğrenciliğimin burada geçmiş olması değil sadece. Kaderin, eşimle beni kavuşturduğu yer olması aynı zamanda. Zaman ilerlerken, yüreğim büyümeye devam etti, sevgim çoğaldı çünkü. Kızlarımız bize gülümsedi; önce Nisa İclal, sonra Meriç Naz.

Benden kısaca otobiyografimi yazmamı isteseler, işim ne kadar da kolay değil mi? Bir cümle yeter: **Türkiye’nin en güney ucunda doğdum, en kuzey ucunda yaşıyorum, mutluyum.**

ANKARA'DA HATIRLAMAK

O gün, her zamankinden erken uyandı Süleyman. Hızlıca hazırlandı, ekmek arası bir şeyler atıştırdıktan hemen sonra vakit kaybetmeden evden çıktı. Çok önemli bir gün değildi belki takvimlere bakıldığında. Ama Süleyman için acele edilmesi gereken bir gündü. Ankara eylül ayında bir başka güzel oluyor diye düşündü yolda ilerlerken. Hafif bir rüzgâr esiyor, tüm dertleri, kederleri alıp götürüyordu sanki...

Bu yıl 3. sınıf öğrencisiydi artık. İki dersten sıkıntısı vardı ama çalışarak üstesinden gelirdi. Ancak ev arkadaşları mezun olmuştu ve bu onu daha çok düşündürüyordu. Gerçi hem çalışıp hem okuyordu ama yinede tek başına evim ve okulun tüm masraflarını karşılaması mümkün değildi. Acilen ev arkadaşları ya da en azından ev arkadaşı bulması gerekiyordu. Bu yüzden hiç vakit kaybetmeden okulun yolunu tuttu. Üniversite öğrenci kayıtları başlamıştı. Okula vardığında gördüğü kalabalık bir anda içini rahatlattı. Muhakkak ev tutmak isteyen ya da yurt çıkmadığı için ev tutmak zorunda kalacak birkaç öğrenci olacak diye düşündü. Hiç vakit kaybetmeden öğrencilere ait panoların bulunduğu koridora yöneldi. Evde özenle hazırladığı ev arkadaşı aranıyor kartını panoya astı. Kartta ev ile ilgili tüm ayrıntılar yazılıydı. Panoyu incelediğinde birkaç tane daha benzer kart olduğunu gördü. Kartları incelediğinde yüzü gülümsedi. En iyi konumdaki ev kendi oturduğu idi. Ayrıca ev ile okul yürüme mesafesindeydi ve buda çok önemli bir

avantajdı. Artık yapması gereken tek şey telefonunun çalmasını beklemektir.

Rüzgâr öğleye doğru sanki biraz daha şiddetini artırmıştı. Üniversitenin içini doldurmuş kalabalık bundan memnundu sanki. Uzun yoldan gelenler, uykusuz olanlar, bir an önce kayıt işini bitirmek isteyenler, kalabalığı izleyenler sıcak havada terlemedikleri için mutluydu.

Selçuk, okullar açılmadan daha önce kararlaştırdığı işleri tamamlamak için Ankara'ya erken geldi. Ailesi pek taraftar olmamış ama yine de onu üzmemek için izin vermişlerdi. Artık yurttta kalmak istemiyordu. Çok sıkılmıştı ve biraz temizlik hastası biri olarak hiç rahat edemiyordu orda. Üniversitenin koridorlarında yürüyor buldu kendini bir anda, belki alışkanlıktandır diye düşündü ama cevap bulamadı kafasındaki soruya. Ne işim var burada? Öğrenci panolarını incelemeye başladı. Gördüğü kart az önce kendi kendine sorduğu sorunun yanıtıydı galiba.

Telefonunu çalan Süleyman sevinçle alo dedi. Görüşme kısa sürdü. 2. sınıf öğrencisi Selçuk ile buluşup görüşmek için yer belirlediler.

Sonrasında uzun süre arayan olmadı. Artık kimse aramaz diye düşünürken birkaç telefon geldi peşi sıra. Daha telefonda onlarla anlaşamayacağına kanaat getiren Süleyman, ev arkadaşı bulduğunu söyleyerek teşekkür etti

ve telefonları kapattı.

Saatler ilerliyor, okul bahçesi yavaş yavaş sakinleşiyordu. O gün için kayıt süresi dolmak üzereydi. İşlerini bitirenler yorgun ama mutlu görünüyorlardı. Geldikleri şehirlere dönmek için yola çıkabilirlerdi. İşlerini bitiremeyenlerin yüzlerinde ise yarın da aynı şeyi yaşar mıyız korkusu vardı. Süleyman insanların yüzlerinden düşüncelerini okumaya çalışırken benzer bir korku hissetti birden. Ya yarın da arayan olmazsa...

Ankara'ya ilk adımını attığı an denizsiz bu şehirde ne işim var diye düşündü Oktay. Ganita'da hırçın Karadeniz'i hem izleyip hem koklamak, aynı anda çay yudumlamak varken, ne işim var burada? Babasına belli etmiyordu hislerini. Çünkü babasına baktığında mutlu ve gururlu bir adam görüyordu. Kayıt işlerini tamamlamış ancak kalacak yer sorununu çözememişlerdi. Öğrenci işleri danışma bölümünden yardım istediklerinde öğrenci panolarının olduğu koridorda buldular kendilerini. Ve "Ev arkadaşı aranıyor" kartları gördüler. Babası ne olur ne olmaz diye aldı bir tanesinin numarasını. Gün sonunda yurttan kalma hayal olunca aradı numarayı babası.

Süleyman okulun bahçesindeki son insan kalabalığı ile üniversiteden ayrılırken telefonu yeniden çaldı. Ses çok yorgundu, belli ki uzun bir gün olmuştu. Panoda kartı gördüklerini, Ankara'da kalacakları oteli ayarladıktan sonra

aradıklarını, çocuklarına yurt çıkmadığı için ev tutmak istediklerini uzun uzun anlattıktan sonra görüşmek istediklerini söyledi yorgun sesli adam. Süleyman bir sıkıntı olmazsa evi üç kişi paylaşma ihtimallerini söyledi, Selçuk adlı öğrenci ile sözleştikleri yerin adresini verdi.

Herkes tam zamanında, sözlenilen yerde idi. Süleyman, Selçuk ve Oktay ile babası. Tanışma faslı hızlı olmuştu, zira kimsenin fazla zamanı yoktu. Hem yemek yediler hem sohbet ettiler. Ertesi gün tekrar buluşmak üzere ayrıldılar. Ayrılmadan önce birbirine bakan üç gencin gözlerinde uzun bir dostluğun başlangıcını anlatan bir ışıltı vardı.

Zaman, Ankara’da ne kadar da hızlıydı. Tanışalı tam bir hafta olmuştu. Üçü de çok yorgundu. Ama değmişti. Ev güzel olmuştu. Yorgun ama mutluydular. Yarım bıraktıkları tek şey birbirlerini tanımak olmuştu. Artık vakti de gelmişti.

Süleyman, hem yaşça büyük hem de daha uzun süredir evde kaldığından, tecrübeliydi. Birbirlerini tanımak için her akşam farklı bir konuda sohbet konusu açıyordu. Kitaplar, yazarlar, filmler, spor, aileleri, ...

Bir akşam televizyon izlerken, ekranda “hayatımıza yön veren anılar” gibi bir alt yazı gördü Selçuk. Bu akşam bu konuda konuşalım mı diye sordu Selçuk. Neden olmasın dedi diğerleri. İlk olarak yaşça en büyük yani ağabey konumunda olan Süleyman başladı anlatmaya.

Ben İstanbul'un Kasımpaşa'sında büyüdüm. Haliç'in kenarı, Beyoğlu'nun alt tarafı güzeldir. Tersanelerinde koca koca gemiler yapılır. Ancak aklınıza gelebilecek her türlü kötü şeyde vardır orada. Annem babamı terk etmiş, babam başka biriyle evlenmiş ve gitmiş, beni de babaanneme bırakmışlar. Büyüyüp gerçekleri anlamaya başlayınca, ninemin bana ne zor şartlarda baktığını öğrendim. Babam yardım etmiyordu, belli ki unutmuştu beni. Ninem yaşlı kadın, çalışamaz olunca maalesef bende Kasımpaşa'nın kötü yüzüyle tanıştım. Mecburen ya da kendimi öyle hissediyordum, hırsızlık yapmaya başladım. Bu arada okulu bıraktım tabii. Günler böyle geçerken en azından bir ilköğretim diploması alayım diye tekrar okula döndüm. Yaş on yedi. Utanıyorsun tabii. Aynı günlerde yeni bir öğretmen geldi okula. Yeni mezunmuş, yirmi bir yaşında. Benimle çok ilgilendi, sohbetlerimiz uzamaya başladı. Bir gün keşke "Fatih Sultan Mehmet zamanında yaşasaydım" dedim. O an bana bakışını unutamıyorum. "Sen o dönemde yaşasaydın, şu anda senin yerin nasıl dolacak? Senin bugün yapman gerekenleri kim yapacak?" "Mesela ninene kim bakacaktı?" dedi. Sonra devam etti "Günü yakala Süleyman. Ama günü bitirmek için değil, yarına hazırlık yapabilmek için yakala." Ben o gün bu gündür o genç hocamın dediğini yapmaya çalışıyorum. Yaşadığım zaman diliminde görevlerimi yerine getirmeye ve her doğan güneşle günü yakalamaya...

Selçuk başlar anlatmaya vakit kaybetmeden. Bitlis'in Ahlat ilçesinde büyüdüm. Doğu Anadolu'nun en güzel yeri. Van

gölünün kenarı. Kışı sert geçer. Küçük, soğuk ama bir o kadar güzel ilçem. Bastığınız her yer tarih kokar. Bizim orada Selçuklu İmparatorluğuna ait tarihi eserler çoktur biliyor musunuz? Hatta Alparslan Anadolu'ya Ahlat'tan girmiş derler. Ailem ile zor şartlarda yaşıyorduk. Babamın sürekli işi yoktu o günlerde. Ama yinede bizi okula göndermeye çalışıyordu. Kolay değil tabii beş çocuğun üçünü okutmak. Ne iş bulsa yapıyordu. Ben evin en büyük erkek çocuğuydum. Bu yüzden okulu bırakıp babamla çalışmak istediğimi söyledim. Babam karşı çıktı ama ben okuldan kaçıyor tarlada, bağda, bahçede üç beş kuruşa çalışıyordum. Kendimce doğru olanı yapıyordum. İş bulamadığım bir gün okuldayım, kavga ettim birkaç öğrenciyle. Müdür odasında iken içeri genç biri girdi. Okula yeni gelen bir asker öğretmenmiş. Bizim oraya hep gelir asker öğretmeler. Odaya girdi ve başımı okşadı, ilk kez bir öğretmen başımı okşuyordu. Sonraki günlerde beni ne zaman görse benimle konuşuyordu. Artık okuldan kaçmıyor, çalışacaksam da okuldan sonra çalışıyordum. İşim yoksa onu bekliyor, konuşa konuşa eve kadar gidiyorduk. Bir gün “Hocam benden bir şey olmaz, okuyup ne yapacağım?” dedim. Bana kızdığı gözlerinden belliydi. “Bak Selçuk, ben Ahlat'a gelip görmeseydim, böyle güzel bir yerin varlığına inanmazdım. Demek ki peşin hükümlü olmayacaksın. Diyorsun ki benden bir şey olmaz. Nereden biliyorsun? Sen okula devam et, çok çalış. Ben nasıl Ahlat'ı görüp, inandıysam, sendeki ışığı da görüyor ve istedikten sonra her şeyi başaracağına inanıyorum” dedi. O günden

sonra ne istediğime karar verdim ve şu an buradayım.

Saat ilerlemişti. Zamanın nasıl geçtiğini anlamamışlardı. Oktay aldı sözü son olarak. Ben Trabzon'un sahilinden 40 km içerde, 1000 rakımlı Çal köyünde büyüdüm. Pek çok kişi için yayla sayılır. Ekim ayında yağan kar Mayıs ayında kalkar. Dik, yama yokuştur her yeri. Tarım yapılacak yer az yani toprak kıymetlidir köyümde. Dünyanın en uzun ikinci mağarası kabul edilen “Çal Mağarası” bizim orada. İçinde akan deresiyle, üstünde kalesiyle çok ihtişamlıdır. Köyümüzün okulu evimize yakın olduğundan gidip gelmek zor olmuyordu. Bir de okulu, okumayı çok sevince hiç zor olmuyordu. Köyümüzde kendi yağımızda kavruluyorduk, durumumuz çok iyi değildi anlayacağınız. Bir gün okulumuza yeni gelen Fen Bilgisi öğretmenime bir soru sordum “Anne karnındaki bebek parazit mi?” diye. Önce şaşırdı, sonra sevindi. “Ne ilginç bir soru?” dedi. Böylece öğretmenimle aramda farklı bir bağ oluştu. Servisle gelip gittiklerinden öğlen okulda kalıyorlardı ve biz daha fazla fen dersi çalışabiliyorduk. İl genelinde bir bilgi yarışması düzenlendi. Okulun takımına beni de seçti öğretmenim. İlçemizde birinci olunca, ildeki yarışmaya gitme hakkı kazandık. Hepimiz çok mutluyduk. Yarışma günü o kadar çabuk geldi ki anlayamamıştık. O gün “Öğretmenim, ben hiç Trabzon'a gitmedim, denizi hiç görmedim. Çok heyecanlıyım.” dediğimde öğretmenimin gözlerinden dökülen yaşları hiç unutamıyorum. Yola çıktık, yarıştık, sonra bir güzel gezdik. O günü hiç unutamıyorum. Deniz

kenarında otururken öğretmenim “Oktay, ilk kez Karadeniz sahilindesin. Ne kadar hırçın değil mi? Sahile gelen insanlar, otururlar, çay içerler, saatlerce denize bakarlar. Sen denize sadece bakma, derinliklerini gör. Sen bakanlardan değil görenlerden olmalısın.” dedi. Ve ben görmek için hep derinlere bakmaya başladım her ne olursa olsun...

Çok geç olmuştu. Sohbet keyifliydi ve birbirlerini tanıdıkça daha çok seviyorlardı. Bu gece bir ortak noktaları olduğunu daha öğrenmişlerdi, hepsinin anılarında bir öğretmen vardı. İyi geceler, Allah(cc) rahatlık versin diyerek adalarına giderken Oktay bir soru sordu “Anılarınızdaki öğretmenin adını hatırlıyor musunuz?”

O gece evde kimse uyumadı. Kimse konuşmadı sabaha kadar. Bu geceyi hiçbiri unutmayacaktı. Gözlerde birer damla yaşla koydular başlarını yastığa. Çünkü üç arkadaşın dilinden aynı anda aynı isim zikredildi.

İbrahim Selçuk AKYEL

Merve OLGUN

Merhaba, ben Merve. On dört yaşımdayım ve sekizinci sınıfa gidiyorum. Birçok kez şikayet etsem de aslında okulu, oradaki ortamı seviyorum.

Daha yolun başındayız, önümüzde bizi bekleyen kocaman bir hayat var. Ve bu kocaman hayatta kaybolmamak için okullarda eğitiliyoruz.

Her birimizin farklı farklı yetenekleri, özellikleri ve ilgileri var. Benim ilgi alanlarım ise; kitap okumak, sohbet etmek, müzik dinlemek, arkadaşlarımla birlikte gezmek ve film izlemek. Belki hayattan çok büyük isteklerim yok ama önemli olan küçük şeylerden mutlu olabilmektir diye düşünüyorum.

Yaşadığım yer, şirin bir sahil kasabası. Burayı çok seviyorum. Çünkü çocukluğumu burada geçirdim. Bence insanların yaşamlarındaki en önemli dönemi çocukluktur. Çünkü her şey o yaşlarda filizlenir. İlerde nasıl bir insan olacağımız çocukluk çağlarımızda belli olur. Ben de inatçı, dediğini yaptıran, sesiz ve uslu bir çocuktum. Ama şimdi pek sesiz olduğum söylenemez. Her ortama uyum sağlayabilen hareketli biriyim.

KÜLPembe MUTLULUK

Günlerden pazardı. Ben gene minik ama benim için çok özel küçük bir dolap, masa, yatak ve sandalyeden oluşan, pembe, çatlak duvarlı odamın minik penceresinden dışarıyı seyrediyordum. Batan güneşin ışıkları yüzümü ısıtıyordu.

Aslında her çocuk, pazar günlerini severdi. Ama ben sevmiyordum. Çünkü annemin ve babamın kavgaları beni çok üzüyordu. Okulda olsam bu kavgaları duymazdım. Doğrusu, alışkın olmam gerekirdi. Ama ben bir türlü kabullenmek istemiyordum bu durumu. Annemler neden böyle kavga ediyordu? Bunu bilmek bana iyi mi gelecekti bilmiyordum. Kendimi, bir boşluğun içerisinde yalnız hissediyordum. Yapayalnızdım ve kimse ile konuşmak istemiyordum. Babam hala eve gelmemişti. Annem, odaya girdi. Onun için üzülüyordum, çok yıpranıyordu. Anneme neden kavga ettiklerini sormaya karar verdim. Sakin bir ses tonuyla:

-Anne, siz yani babamla siz neyse, dedim.

Nasıl söyleyeceğime bir türlü karar verememiştim.

Annem:

-Söyle, çekinme, dedi.

-Siz neden kavga ediyorsunuz?

Biraz düşündükten sonra, en kolay cevabı verdi:

-Sen böyle şeylere kafanı yorma derslerine çalış, dedi ve odadan çıktı. Ben de derslerimin kötüye gittiğini biliyordum ama ne yapayım, ev böyleyken ben nasıl ders çalışabilirdim.

Gece olmuştu. Ben, pijamalarımı giyip uyudum. Sabah çok erken kalktım. Ev sessizdi, yavaş adımlarla mutfığa yöneldim. Masanın üzerinde duran gazetede yazı dikkatimi çekti. Gazetede, ”BOŞANMALAR ÇOĞALİYOR” diye bir başlık vardı. Aklımdan ya annemler de boşanırsa diye geçirdim. O zaman ben ne yapacaktım, kiminle kalacaktım? Kafamın içi soru işaretleri ile dolmuştu. En iyisi tekrar uyumaktı. Yatağa uzandım, ilerisini düşünmeye başladım. Sonra bir an, silkelendim ve kendime geldim. İlerisini düşünmeye ne gerek vardı ki; eğer annemler boşanırsa ben ve hayallerim alt üst olacaktık. Bu yüzden gerçekçi olmalıydım. Sonra dışarıdan bir ses duydum ve pencereyi açtım.

Pencereden içeri süzülen güneş ışıkları odamı turuncu renge boyuyordu. Aşağıya baktığımda tellere sıkışmış, minik bir kedi yavrusu ile karşılaştım. Minik kedi miyavlıyordu. Hemen aşağıya indim. Kediyi elime aldım, beyaz tüyleri çamurluydu. Küçük olmasına rağmen yalnız kalmıştı. Aynı benim gibiydi. Onu çok sevmiştim. Biraz temizlenirse, belki benim olabilirdi. Onu gizlice eve alıp banyoda yıkadıktan sonra kuruladım. Biraz da süt içince mavi küçük gözleri kapandı. Onun adını Maviş koydum. Ona dışarıda kimsenin görmeyeceği bir yere yuva yaptım ve eve girdim. Annem uyanmıştı babam hala eve gelmemişti

Annem:

-Günaydın, dedi.

-Günaydın, diye karşılık verdim.

Uzun zamandır onu böyle iyi görmemiştim. Acaba, bunun bir sebebi var mıydı? “Aman!” dedim her insan gülebilir. Sonra duvardaki asılı saate baktım. Vakit geç olmuştu. Küçük, pembe dolabımı açtım. Kıyafetlerimi aldım ve üzerimi giyindim. Anneme kahvaltı yapmayacağımı söyledim.

Annem:

-Tamam, dedi.

Bu işte bir iş vardı, annem ilk defa ısrar etmedi. “Neyse” dedim ve yola koyuldum. Yolum o kadar uzun değildi. Okul iki sokak aşağıdaydı. Okula vardığımda Zeynep ve Rana beni bekliyorlardı. Onlar, en iyi arkadaşlarımdı ama onlar bile bazen beni anlamıyorlardı. Onları bu yüzden suçlamıyordum. Benim yaşadıklarımı yaşamamışlardı. Zaten bu olaylar bir anda gelişti. Bir anda kendimi büyük bir boşluğun içinde buldum. Bunları düşünürken dalıp gitmiştim. Zeynep:

-Günaydın, dedi.

-Günaydın, dedim. Ben çantamı bırakmak için sınıfa çıktım. Sınıfımız küçüktü. İçeri girdim. Üçüncü sırada oturuyordum. Çantamı koyduğum sırada zil çaldı. Herkes içeri giriyordu. Ben de yerime oturdum. Zeynep ile aynı sırada oturuyorduk. O da geldi. Zeynep kumral saçlı, yeşil gözlü, kumral tenli ve orta boylu bir kızdı. Biraz konuştuk.

Sonra öğretmen sınıfa girdi. Beni rehber öğretmenin çağırdığını söyledi. Sınıftan çıktım. Rehber öğretmenin odası alt kattaydı. Alt kata indim. Rehberlik odasının kapısını çaldım. Öğretmenim içeri gelmemi söyledi. Girdim ve koltuğa oturdum. Öğretmenim bu aralar derslerimin çok kötü olduğunu söyledi.

Ben de:

-Bunu biliyorum. Ama kafamı derslere veremiyorum, dedim.

Öğretmenim:

-Bir sorunun varsa benimle paylaşabilirsin, dedi.

Ona, bunu “söylemeli miyim?” diye sordum kendime.

Sonra bir anda:

- Hayır, bir sorunum yok, dedim

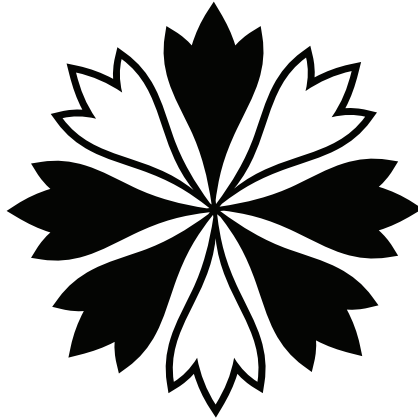
-Gerçekten mi? diye sordu.

-Evet, bir sorunum yok, diye cevapladım.

Dersler bitti, eve gidiyordum. Dar, uzun ve ağaçlı yolu tek başıma yürüyerek eve vardım. Zile bastım. Evde kimse yoktu. Ben de anahtarla kapıyı açtım. Çantamı askılığın altına bıraktım. Ve anneme seslendim. Annem evde değildi. Babam desen zaten evde yoktu. Odama doğru yürürken aynalığın üzerinde bir zarf gördüm. Üstünde Zehra Hanım’a yazıyordu. Zarfi elime aldım ve açtım. Zarf mahkemeye alakalıydı. Gözlerime inanamadım. Bu nasıl olabilirdi, annemle babam gerçekten boşanacaklar mıydı? Yeşil gözlerimden damlayan iri gözyaşları elimdeki zarfı ıslattı. Elimle gözyaşlarımı sildim. Ne yapacaktım, bundan sonra nasıl olacaktı hayatım? Okulum arkadaşlarım, komşularımız

ne derdi? En iyisi bu boşanmayı engellemekti. Bu mahkemeye gitmeliydim. Evet, bunu yapabiliydim. Hızla sokağa fırladım. Sokağa adımımı atmamla acı bir fren sesi duydum. Kulaklarım çınladı. Sonra aman ALLAH'ım, kafam kaldırımın kenarında, ben kanlar içindeydim. Çarpan araba kaçmıştı. Sokağın ortasında bir başıma kalmıştım. Gücüm tükendi galiba, bu sonum olacaktı.”Hoşça kal” dedim dünyaya, “hoşça kal”. Ve gözlerimi ağır ağır kapattım. Hep yüzümü ısıtan güneş artık benimle beraber batıyordu.

Merve OLGUN

Zeynep Hamide DİKİCİ

Ağustos, yedinci gününe merhaba derken çimlenen tohumlarım, çiçeğe giden yolun sonuna dokuz ayda ulaşmış ve çiçek açmıştı. Dünyadaki imtihan serüvenime ilk adımımı böylece atmış oldum. Öğrenim hayatıma Sinop'un Dikmen ilçesinde üç yaşında başladım. Dört yıllık anasınıfi eğitimimden sonra, kırmızıdan kurtulup mavi önlük giymenin, minik beynimi harflerle, kelimelerle büyütmenin zamanı gelmişti. Eğitim yolculuğuma babamın işi nedeniyle Gerze ilçesinde devam ettim. Yeni dostlarla, yeni öğretmenlerle; engebeli yollardan, gül kokulu bahçelerden geçtik altı yıl boyunca. Eğitim yolculuğumda en güzel günlerimin geçtiği, arkadaş ve öğretmenlerimle olan ilişkilerimin her zaman iyi olduğu, en iyi eğitimi aldığım durağımdı **Atatürk İlköğretim Okulu**. Bu okulda derslerimle ilgilenmekle kalmadım. Şiir dinletileri, tiyatro gösterileri gibi etkinliklere katıldım. Öğrencileriyle bizzat ilgilenen öğretmenlerim, bana her alanda birçok şey öğretiler. Ayrılıklarla dolu eğitim yolculuğum bu defa da bizi İstanbul'a sürükledi. Halen İstanbul'da sekizinci sınıf öğrencisiyim. Amacım, bir çiçek olarak çevreme güzel kokular salabilmek.

İNSAN İSTERSE...

İşten dönerken saçları kimsesiz bir kedi yavrusu kadar pis ve dağınık ve henüz ismini bilmediğim dilenci, yine benim kapımın önünden aldığı gazetenin üzerine oturmuş ve yine yardıma muhtaçlar için kapının önüne koyduğum giysilerden en yenisini giymiş, oturduğu yerden dikkatle bana bakıyordu. Her zamanki gibi önünde duran kirden rengi belli olmayan tasa on kuruş atarak evime yöneldim. Yöneldiğim sırada kulak kıvrımlarımın arasından ilk defa süzülen bir ses duydum:

-Dostun yok gibi görünüyor.

Şaşırmıştım. Arkamı dönerek bu kişinin az önce renksiz tasına 10 kuruş attığım dilenci olduğunu gördüm. Öfkeyle arkamı dönerek:

-Sanırım bu, adını bile bilmediğim birisini ilgilendirmiyor! Diyerek evime girdim.

Rahatlamak için üzerimi çıkarıp yatağıma uzandım ve dilencinin söylediklerini düşünmeye başladım. Söyledikleri doğru muydu? Benim gerçekten hiç dostum yok muydu? Bir an için iş yerindeki davranışlarımı, çevremi düşündüm. Benim çevrem var mıydı ki? Arkadaşlarıma nasıl davranıyordum? Daha dün akşam, adı Merve olan

arkadaşım ile yaşadıklarımı düşündüm. Bana imzalaması için evrakları getirdiğinde kendimi her zamanki gibi işime vermiş, işten başka kimseyi düşünmediğim sırada en yakın arkadaşımı azarlamıştım. Sonra başka arkadaşlarımı düşünmeye başladım. Ama ne yazık ki bulamadım. Kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. Bu düşüncelerle uyuya kalmışım. Sabah kalktığımda kahvaltımı bile yapmadan elimde yeni aldığım gri çantamla sokağa attım kendimi. Tek başıma yürümeye başladım düdüğ gibi kaldırımlarda. Aslında insanı ayıran bu kaldırımlar diye düşündüm. Tam o sırada iki dost gördüm. Onlar gerçek dosttu. Çünkü onları kaldırımlar ayırmamıştı. Biri arkadan gidiyordu ama dostunun elini bırakmamıştı. Kaldırımları boş yere suçlamıştım. Sanırım dost bulmak insanın kendi elinde.

İşe giderken hiç denemediğim bir şeyi denemeye karar verdim. Hızlı adımlarla işe gittim ve heyecandan ısırduğım için bir tarafı kanamış dudağımdan o kelime çıktı.”Günaydın.”Herkesin ağzını açıp bana bakmasını beklerken, hiçbir tepki almamıştım. Bu sihirli sözcük bu kadar mı önemsizdi? Yoksa ben mi önemsenmiyordum? Öfkeyle odama girdim. Suç bunlarla dostluk yapanda diyerek işime başladım. Sabahki mutluluğum gitmişti. Yine somurtmaya başlamıştım. Mesaim bittiğinde odamdan hızlı adımlarla çıktım. Lâkin çıktığıma pişman oldum. Tüm personel bir araya gelmiş, eğlence planı yapıyorlardı. Beni çağırılmamışlardı hem de müdürleri olmama rağmen. O

sinirle eve nasıl gittiğimi hatırlamıyordum. Eve vardığımda dilenci yine kapının önünde gazete okuyordu, ama bir fark vardı. Dilenci, her zamankinden daha mutluydu. Çok gergin ve yalnız olduğumdan mı ne, içimi dökcek birini arıyordum. Dilenciyle konuşmaya karar verdim ve selam verdim. Dilenciden aldığım tek yanıt ise garipti:

-Bu sen misin somurtkan? dedi şaşkın bir tavırla. Öfkelenmiştim. İlk defa biriyle bu kadar samimi konuşuyordum. Sonra karşılık verdim:

-Birincisi, ben somurtkan değilim sadece... diyecek lâf bulamıyordum.

Sonra ona dönerek:

-Gerçekten somurtkan mıyım? diye karşılık verdim ve yanına oturdum. Her zamanki gibi dilencinin garip bir cevabıyla daha karşılaşmıştım. Bana Andersen'den bir sözle karşılık verdi: "İnsan bir işi ciddi olarak istemeye görsün, hiçbir şey erişilemeyecek kadar yükseklerde değildir." dedikten sonra, yüzüme bile bakmadan ayağa kalkıp şehrin sakin sokaklarında kayboldu. Ne söylemeye çalıştığını anlamadım. Daha sonra "Aman, ne de olsa dilenci." diyerek evime girdim. Her zamanki gibi üzerimi değiştirip, yatağıma uzanacağım sırada aklıma bir fikir gelmişti. En son altı sene önce gittiğim şehrin sahiline inecektim. On beş dakika sonra sahile varmıştım. Ne kadar

da değişmişti. Yapay da olsa güzel bir görüntü yayan şelaleler, önlerine insanların doluştuğu iskelenin ucuna kadar uzanan stantlar... Hemen sağ tarafta bir kafeterya gördüm ve kalabalıktan sıyrılıp içeriye girdim. Tam kalabalıktan kurtuldum derken, başka bir kalabalığa girmiştım. Karşımda garson ile kavga eden bir kadın, garsonun arkasında da bir adam duruyordu. Kadın dayanışması olsun diye ilgimi çeken konuyu yakından incelemeye gittim. Meğer sorun, kalabalıkta yer olmayınca garsonun arkasındaki adamı, kadının yanına oturmak istemesiyle ortaya çıkmış. Oraya vardığımda garson ve adamı oradan uzaklaştıırarak hanımefendinin karşısına oturdum:

-Galiba sinirlendiniz? diyerek yüzüne dikkatle baktım.

Hanımefendi inanılmaz derecede bir rahatlıkla ve hep onun gibi gülmek istediğim çizgi film kahramanına benzeyen bir tebessümle:

-Ben mi? diyerek bir kakhaha attı ve konuşmasına devam etti:

-Ben bu konuları takmam. Hem ayrıca adam haklıydı da. Sonuçta yer bulamamış, dedi ve yerinden kalkıp o adamın yanına doğru koştu. Merak ettiğim için ben de peşinden gittim. Uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştim. O adama kızacağıını zannediyordum. Ama o cebinden küçük bir şeker

çıkarp:

-Üzgünüm bayım. Siz haklıydınız. Benim canım biraz oyun çektiğinden olayı abarttım. Lütfen bu küçük hediyemi kabul edin, diyerek elindeki küçük şekeri uzattı. Adam ise arkasını dönüp gitti. Daha çok sinirleneceğini düşündüm. Fakat beni bu kez de şaşırttı. Kahkaha atarken:

-Adamın canı şeker istemiyormuş anlaşılın, diyerek yerine oturdu. Onunla sohbet etmek, içimi dökmek istiyordum ve adını sordum:

- Hilâl, dedi ve hep bende olmasını isteğim iki yanağındaki çukurları gülüşüyle, bir kez daha gösterdi. İki dakika sessiz kaldıktan sonra aniden ayağa kalktı ve kafeteryanın açık olan kısmına doğru ilerledi. Ben de onun davranışlarını hipnoz olmuş gibi izliyordum. Bu nedenle onun peşinden gittim. Cama vardığında bir yandan ısıklık çalıyor, bir yandan da garip garip hareketler yapıyordu. Az sonra her taraf güvercinle doldu. Ben bir çığlık attım. Hilâl Hanım ise:

-Sakin ol! Dostlarımı korkutacaksın, dedi. Doğrumu duyuyordum? Güvercinler onun dostu muymuş? İnanamamıştım. Ama hâlâ korkuyordum. Hilâl Hanım bunu fark ettiğinde anlamını bilmediğim bir kelime ile onları gönderdi, arkalarından da öpücük yollamayı ihmal etmedi. Daha sonra yanıma gelerek:

-Üzgünüm. Sizi korkuttum. Lütfen beni affediniz, dedi. Ne kadar ince bir kadındı. Ben de bunun karşılığı olarak:

-Mühim değil Hilâl Hanım, dedim. O sırada telefonu çaldı. Arayanın en yakın dostu Miray olduğunu söyledi. Çantasını topladı. Ayağa kalktı ve cebindeki şekeri uzatarak yarın sabah yine gel laflarız, dedi ve gitti.

Büyüleyici biriydi. Telefonunun melodisi bile insana huzur veren, içini rahatlatan bir piyano, ney karışımı ilginç bir melodiydi. Beni her haliyle etkilemişti: saçlarının rengi, gamzeleri, içi gülen Karadeniz yeşilinden güzel gözleri... Her haliyle tam da olmak istediğim kişiydi. Oysaki benim dostum yoktu, her olaya kötümser bakıyordum, bakışlarım hep ürkek, telefonum her çaldığında beni korkutan bir melodi. Her şeyimle onun zıttı idim.

Ben bunları düşünürken arkamdaki satıcının sesiyle sarsıldım ve düşüncelerimden kopup hayata döndüm. Yarın bir randevum olduğunu hatırlayıp, doğru eve gittim. Gittiğimde dilenciye yerinde bulamadığım için üzüldüm. Çünkü beni mutlu görmesi, her ne kadar emin olmasam da bir dostum olduğunu öğrenmesini istiyordum. Eve gittiğimde ilk işim yatağıma uzanıp telefonumun melodisini değiştirmek oldu. Yarının cumartesi olduğunu hatırlayınca bir oh çekip uyumayı denedim. Fakat olmadı. Heyecandan tam iki saat yatakta dönüp durdum. Döndükçe yorulduğumdan olacak uyumuşum.

Sabah kalktığımda saat yedi buçuğu gösteriyordu. Hemen yatağımdan kalkıp yürüyüş eşofmanlarımı giyerek dilenciye

görme ümidiyle dışarı çıktım. Çıktığımda hayal kırıklığına uğradım. Dilenci yine görünürde yoktu. İşte o zaman, dilencinin benim için önemli olduğunu anladım. Sahile indiğimde Hilâl Hanım beni en uçtaki bankta bekliyordu. Yanına gittiğimde bana dönerek:

-Hoş geldin dostum, dedi ve ayağa kalktı. Benim şaşkınlığımı izin vermeden, elimden tutup, beni iskelenin altındaki deniz analarını izlemeye götürdü. Bir denizanasını göstererek:

-Bak! Herkesten kaçıyor. Onun yanına gelenlerden bile dedi. O bunları anlatırken o denizanasını ayna gibi gördüm, benim yüzümden hiç ayrılmayan bir ayna. Sonra sabahki “dostum” kelimesini hatırlayıp hayretimi belli ettim:

-Siz bana az önce dostum mu dediniz? dedim. O da:

-Evet, neden şaşkınlıydın ki? Dost olmak insanın kendi elindedir. Onu uzaklarda aramamalıdır. O senin hemen yanındadır ve işte gerçek dost o kişidir. Sen de böylesin. Dün beni hayretler içerisinde izlediğini, gözlerinin içiyle beni tebrik ettiğini ve sendeki benim gibi olma isteğini gördüm. Aslında sen de benim gibisin ama az önceki denizanası gibi korkuyorsun hayattan, insanlardan. Korkma! dedi ve kahvesinden bir yudum alıp devam etti:

-Ayrıca dün, benim gibi olmak istemene rağmen beni kıskanmadın. Önceleri ben de senin gibi olduğum için sana

yardım etmek istiyorum ve bu nedenle sana dostum dedim. Kendini yalnız hissetme diye, dedi.

-Beni dostunuz olarak gördüğünüz için size minnettarım. Lâkin ben iki dostun arasına girmek istemem. Yani Miray Hanım ve sizi dediğimde hemen lâfımı kesti ve:

-Dostluk tek kişiyle olmaz. Sakın bu şekilde düşünme. Yoksa dostlarını kaybedersin, dedi. Pişman olmuşum. Daha sonra ona bakarak:

-Adımı sormadınız, dedim. Aldığım cevap yine ders vericiydi:

-Dostlukta isim değil, davranış, karakter önemlidir, deyince dilenciği hatırladım. Oysaki o dilenciği, "Sanırım bu, adını bile bilmediğim birisini ilgilendirmiyor!" diye azarlamıştım. Daha sonra dilencinin Andersen'dan olan bir sözünü hatırladım. O dediğinde önemsememiştim. Bu sözün dostlukla bağıni kuramamıştım. Ama şimdi ne kadar da yön gösterici bir söz olduğunu kavrayabilmişim. Bir kişi bir şeyi gerçekten istesin, ona kolaylıkla erişebilir. Ben dostluk istedim ve artık bir dostum var.

" İnsan bir işi ciddi olarak istemeye görsün, hiçbir şey erişilemeyecek kadar yükseklerde değildir."

Zeynep Hamide DİKİCİ

Ayşe SAYAR

***Hayat bir bisiklete binmek gibidir; pedalı
çevirdikçe düşmezsiniz.***

Vakit, 14 Mart 2000... Beş odalı bir eve bir oda daha yapılmıştı o gün. Sinop ilinin Dikmen ilçesinin şirin bir köyünde bir ev, artık altı odalı olmuştu. Bu odalardan biri de benmişim... Adım Ayşe olmuş. Çok tatlı bir oda, kıpkırmızı saçları olan görenleri kendine hayran bırakan bir odaymışım. Zaman ilerledikçe ben de büyüdüm “miş’li” geçmiş zamandan “görülen geçmiş zamana” geçtikten sonra ve yedi yaşıma geldiğimde köyümüzde eğitim veren Kadı Yatılı İlköğretim Bölge Okulu’nda okula başladım. Burada yedinci sınıfa kadar okudum. Bu yedi yıl çok güzel geçti benim için. Fakat bu mutluluk çok uzun sürmedi. Yedinci sınıfa geçtiğimde okulumuz kapanarak babaannemlerin yanına Gerze’ye gelmek zorunda kaldım. O altı odalı ev bazı sebeplerle artık iki odalı olmuştu. Farklı bir okula başlamak beni pek heyecanlandırmadı aslında. Daha ilk günden beni zorlukların beklediğini anlamıştım. Sınıfa bir hafta içinde alıştım ve gördüm ki; çok iyi bir sınıfa ve okula gelmişim.

İÇİMİZDEKİ ÇOCUK

Çocukluk çoğu insan için 3-9 yaş olarak bilinir. Oysaki insan 45 yaşında bile çocuk olabilir. Aslında çocuk olmanın yaşı ve zamanı yoktur. Küçük bir dokunuşla insan çocukça coşup, eğlenebilir.

İnsanlar bedenen yaşlı görünseler de ruhen hep çocuk kalmışlardır. Her insanın içinde vardır elbette çocukluk. Bir öpücükle bir tebessümle ya da bir düşünüşle çocuk gibi coşup eğlenebiliriz. Bazen ise çocuk gibi ağlamak gelir içimizden.

Çocukları hep parkta aileleri ile birlikte görürüz. Büyükler, aslında pek gitmek istemez gibi görünürler. Oysaki büyükler çocukları bahane olarak görürler. Tek amaçları içlerindeki çocuğu bir saatlik de olsa çıkarmaktır. Bir tanıdık onları görüp sorduğunda ‘‘Sorma ya bizim çocuk çok ısrar edince kıramadım onu’’ bahanesi ortaya sürülür.

Her çocuk gizi gizli mutfağa girip yapılan pastalara parmak atmak ister, oysaki bunu büyükler daha fazla yapar. Çocuk gelip kızınca da ‘‘Tadına baktım’’ denir.

Çocukların en sevdikleri renk olarak bilinen pembe çoğu bayanın en sevdiği renktir. Peki ya çikolata? Tüm çocuklar, çikolataya bayılır. Aslında bu kural büyükler içinde geçerlidir. Ya araba? Çocuklukta kaldı diye düşünülür; oysaki büyüklerin de en sevdikleri oyuncakları arabalarıdır.

Küçüklükte kaldı diye düşünölen bu şeyler aslında büyüklerin daha fazla ilgisini çeker.

Çocuklar için en eğlenceli film, çizgi film olarak bilinir. Bazen babaların izlediği ana haber bültenleri, bazen ise annelerin izlediği sabah programları kapatılarak yerini çizgi filmlere bırakır. Bu haylazlıklar, sadece çocuklar tarafından gerçekleştirilmez. Yeri gelir büyükler de yapar bu haylazlıkları. Çünkü büyükler de çizgi filmleri zaman zaman kendileri için açarlar. “Değiştir şu kanalı!” deyince de “Çocuk ağlamasın şimdi!” cevabı çıkar ağızlardan. Çocukları sevindirmek amacıyla açtım denilen bu filmler, büyükleri daha mutlu eder. Anlayacağınız çocuklar, bu elbisenin de sadece bir süsü olur

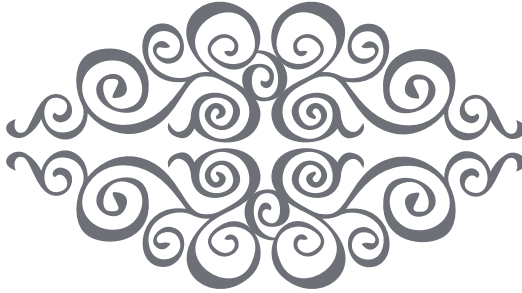
Unutmayalım ki; çocuk olmak için 3-9 yaş arası olmak ya da 29-35 arası ayakkabı numarası giymek gerekmez. Ama içimizdeki çocuğu ortaya çıkarmak için çocukça coşup eğlenmek çocukların yaptığı sıradan gibi görünen şeyleri yapmak yeterlidir. Kısacası “çocukluk”, bu sekiz harfli sözcük, dışta değil içtedir aslında. Yaş ne kadar ilerlerse ilerlesin, insanın içinde hep çocukluktan kalma bir parça şeyler vardır. Yani çocuk olmak için içimizdeki çocuğu ortaya sürmek yeterlidir.

Ayşe SAYAR

Yaren ÇAKIR

*Okumak bir insanı doldurur, insanlarla
konuşmak hazırlar, yazmak ise olgunlaştırır.*

BACON

Ben 2000 yılında haziran ayının sıcak mı sıcak bir gününde doğmuşum. Sanki doğarken çiçekleri, böcekleri, güneşin o dost sıcaklığını da yanımda getirmişim. Güneşin doğuşuyla doğmuşum adeta, yaza merhaba demişim. O zamanlar, Türkiye'nin taş kömürü deposu olan Zonguldak ilinin Ereğli ilçesinde yaşıyordum. Çok yaramaz bir çocuk değilmişim fakat arada ufak haylazlıklar olurmuş. Dört yaşıma kadar bu ilçede yaşadıkdan sonra bir doğu ili olan Van'ın Erciş ilçesine taşındık. Burası bozkırdan ve gelincik tarlalarından oluşan bir yerdi. Annem adliyede çalıştığı için adliye lojmanlarında oturduk. Daha çok küçük yaşta olmama rağmen çok güçlü ve sağlam arkadaşlıklar kurmuştum. Yedi yaşıma geldiğimde Atatürk İlköğretim Okulu'na başlamıştım. Başarılı bir öğrenciydim. O yaşlarda sürekli yarışma arzusu vardı bende. Bundan zevk de alıyordum çoğu zaman. Ben arkadaşlarımı veya sevdiğim kişileri incitmekten çekinirdim. Kimsenin yanında ağlayamaz ve gözyaşı denizimi oraya kurmazdım. Bir kardeşim de vardı. Fakat kardeşimle biz hiç birbirimize benzemezdik. Garip olanda buydu. Çünkü kardeşim sarışın ve beyaz tenliydi ben ise esmerdim. Sık sık Van Gölü kenarına gider ve gölün kenarında vakit geçirirdim. Buradan da ayrılık zamanı gelmişti, babam polis memuru olduğundan belli sürelerde tayini çıkıyor ve yaşadığımız yerden ayrılmak zorunda kalıyorduk. Buradaki sınırsız dostlarımdan ayrılmak zor olmuştu küçüktüm ama kalbim ve duygularım güçlüydü. Bu seferki durağımız bir liman

şehri olan Sinop'un Gerze ilçesiydi. Buraya geldiğimde kendimi hiç yalnız hissetmemiştim çünkü ilk defa bu kadar güçlü dostluklar kurmuştum. Önce ilçenin merkezinde bulunan Gazi Mustafa Kemal İlköğretim Okulu'nda okudum. Buradaki öğretmenim Emine Tütüncü'yü. Öğretmenimi bize doğan yaz güneşine benzetiyordum. Çünkü çok sıcak bir insandı. Onu çok seviyordum ve ona çok alışmıştım. Fakat önümdeki aydınlık yolun kapısını aralayan bu okludan da evimizin okula uzak olması nedeniyle ayrılmak zorundaydım. Yeni okulunun adı Atatürk Orta Okulu'ydu. Bu okuldaki arkadaşlarımın hepsi birer sevgi yumağı. Ben hala bu okulda okumaya devam ediyorum. Burada birçok başarıya yürüdüm bunların bazıları: öğretmen ile ilgili bir kompozisyonumun ve "Çocukluğumu Özlüyorum" adlı şiirimin okulun dergisinde yer alması, ilçede yapılan öğretmenler günü şiir yarışmasında da "Benim Gözümde Öğretmenim" adlı şiirimin birinci olması. Bunlar sadece bazıları, şu anda ailem, arkadaşlarım, öğretmenlerimle çok mutlu bir hayat sürüyorum. Bu mutlu hayatımla geleceğimin temellerini atmaya çalışıyorum. Benim hayatım da bir sevgi yumağı gibi bu şekilde yuvarlanıp gidiyor. Her yuvarlanışta anılarımı bir bir sarıyorum. Bunları ilmek ilmek annem, babam, kardeşlerimle örüyorum.

ÖZLÜYORUM

Özlüyorum geçmişimi!
Ağaçlar salıncağım,
Çiçekler kardeşimdi,
Güneş ise arkadaşım.

Özlüyorum geçmişimi!
Sallansam salıncağında,
Koklasam kardeşlerimi,
Arkadaşımla ısınsam.

Özlüyorum geçmişimi!
Salıncağım yok artık,
Kardeşlerimin kokusu kokmuyor,
Arkadaşım küsmüş bana, artık ısıtmıyor.

Özlüyorum geçmişimi!
Özlüyorum salıncağımı,
Kardeşimi, arkadaşımı.
Geri istiyorum geçmişimi.

BENİM KALBİMDE ÖĞRETMENİM

Işıksız kalmış bir canlıya,
Güneş nasıl doğmuşsa;
Bilgisiz kalmış bir öğrenciye,
Sen, öyle doğdun öğretmenim.

Kerem Aslı'yı nasıl sevdiyse,
Sen, bilgiyi öyle sevdin öğretmenim.
Mecnun Leyla'sı için nasıl gözyaşı akıttıysa,
Sen, cahillik ateşini öyle söndürdün öğretmenim.

Bilgi yağmuru gibiydin sen;
Yağıyordun üstümüze.
Kimimiz seni avuç avuç biriktiriyor,
Kimimiz ise şemsiye tutuyorduk.

Yerle göğün birbirine ulaşamaması gibi,
Bilgiye ulaşamayacağımı düşünürken
Sen ufuk çizgisini gösterdin bana,
“İmkânsız yoktur!” dedin öğretmenim.

Sevgi yumağı oldun bize.
Nakış nakış işledin bilgiyi kalbimize.
Her ilmeğine sevgi kattın,
Hiç bıkmadın, yorulmadın, sıkılmadın.

Ağladığında ağlardım,
Bir damla gözyaşın, ateş parçası gibi düşerdi kalbime;
Mutlu olduğunda dünyalar benim olurdu,
Yüzüm güllerle dolardı öğretmenim.

Evet, bugün 24 Kasım Öğretmenler Günü!
Ve biliyorum ki: Bugün senin asıl doğum günün.
Ve sana dünyadaki en değerli şeyi veriyorum:
Sana, seninle dolu bir çocuk kalbi hediye ediyorum.

Yaren ÇAKIR

Arzu KARAMEŞE

17 Ekim 1999'da Sinop'ta doğdum. Kendimi size şöyle tanıtayım –Ne de olsa ben ne yazarsam ona inanacaksınız!-: Aslında özgürlük benim karakterim desem yeridir. Benim en büyük özelliğim ruhumun özgür olmasını istememdir. Şu kısacık hayatımda beni etkileyen hayata yön veren bir söz vardır: “Yaptıklarınız için duyduğunuz pişmanlık, zamanla geçer; ancak yapamadığınız şeylere, bir ömür çare bulamazsınız.” O yüzden hiçbir zaman kendi bildiğimden şaşmam, kendi yolumda ilerlerim. Bazen kendimden sıkıldığım olur. Ama bunların hiçbiri hayattaki en güzel şeyin müzik dinlemek olduğu gerçeğini değiştirmez. Eeee, ne yapalım, ben de böyleyim.

İnsanlar ve Aslanlar

Merhaba, ben Afrika'da yaşayan küçük bir aslancığım. Sizin şu hemen her gün gördüğünüz neydi adı, kedi miydi? Evet, işte onlardan pek bir farkım yok aslında. Tabi büyüdüğümde onlardan daha güçlü olacağım. Biliyor musunuz, burada size benzeyen insanlar da var. Sizin kadar etine dolgun olmasalar da onlar da insan işte. Sizin gibi beğenmedikleri yemekleri dökmüyor onlar. Daha doğrusu dökülecek kadar fazla yemeğe sahip olmadılar hiçbir zaman. Sizin gibi “Bu hafta diyeteyim.” deme şansları da yok onların. Zannedersenem diyetin ne olduğunu da bilmiyorlar.

Sizin o taraflarda ekmeği, suyu bol bulup israf eden insancıklar varmış. Hani şu pek sevimli dostlarına –evcil hayvanlarına- her yıl milyonlarca lira döken insanlar! Onlar, 17 milyon dolar gibi bir parayı hayvanlarının manikürüne, pedikürüne, tüyüne kılına harcarken burada her gün açlıktan binlerce çocuk ölüyor. Belki tek suçları sizden çok uzakta doğmuş olmaları ve zaten doğarken ölmüş olmaları. He, ne dersiniz?

Bu aralar annem bana avlanmayı öğretiyor. Sizin şu evinizdeki miskin kediler gibi hazır sofraya oturamıyoruz biz. Ekmeğimi taştan çıkarıyorum anlayacağınız. Ama sizin uzaktan gördüğünüz gibi insafsız değiliz biz. Yalnızca ölmek üzere olan hayvanları yakalıyoruz ve sizin kadar

açgözlü de değiliz. Sadece karnımızı doyuracak kadarına göz koyuyoruz. Allah da bizi böyle yaratmış, duygularımız, sezgilerimiz kuvvetlidir anlayacağımız. Yemeklerimizden artanı da sizin gibi çöpe atmıyoruz. Buradaki aç çocuklarla paylaşıyoruz. Yani sizin yapamadığınız insanlığı biz hayvanlar yapıyoruz. Tabi sizin için güç bir şey olur paylaşmak. Çünkü yemekten sonra ağırlık basar size bilirim. Bir de sizin daha büyük sıkıntılarınız, sorunlarınız vardır: elbisemin rengi güzel mi, saçımı hangi renge boyatsam, bu kravat bu gömleğe uydu mu... Eee, siz de haklısınız bunlar ciddi sorunlar. Biliyor musunuz, buradaki insanlar bazen üzerlerine giyecek bir şey bulamıyorlar. Allah'tan benim tüylerim var da yırtıyorum. Ya tüyleri olmayanlar?

İşte değerli insanlar, Afrika'da havalar böyle. Nasıl, hoşunuza gitti mi?

TÜRKLÜĞÜMÜZ VE BİZ

Ne derdi Hamilton: “Türkler’den başka dini ve vatani uğruna canını vermeye hazır asker görmedim.” Evet, biz Türkler sayısız şehit vererek vatanımızı kurtardık. Bağımsızlığımızı zorlu bir mücadeleden sonra elde ettik. Ama bunların kıymetini ne kadar biliyoruz?

Etrafımızı saran yabancı sözcükler, yabancı müzikler, ithal malı kültürel ürünler, neredeyse bize Türk olduğumuzu unutturdular. Hep yabancı fikirlerin altında, onların boyunduruğunda yaşıyoruz ya da yaşamaya zorlanıyoruz. Kendimizi, öz değerlerimizi, geçmişimizi bilmiyoruz ve daha da acısı geçmişimizle aramızdaki bağ her geçen gün daha da inceliyor. Sir Mark Sykes’in dediği gibi eğer biz kendimizi tanımış olsaydık kendimize hayran olurduk. Ama kendimizi tanımaya o değerli vaktimizi ayırmadığımız için hayran olma fırsatını da tepmiş oluyoruz.

Geçmişini unutanlar, onu hatırlamayanlar geçmişlerini bir kez daha yaşamak zorunda kalırlar. Biz de hatırlamıyoruz artık geçmişimizi. İthal kültürün bize sunduğu hayat daha cazip geliyor hepimize. Her metrekaresi cennet olan bu vatan yerine, Paris’in, Newyork’un, Londra’nın hayaliyle büyüyoruz. Oysa ne güzel seslenmiş bir asır öncesinden Mehmet Akif sanki bu günleri görürcesine:

**Bastığın yerleri toprak diyerek geçme tanı,
Düşün altında binlerce kefensiz vatani.
Sen, şehit oğlusun incitme yazıktır atanı,
Verme dünyaları alsan da bu cennet vatani!**

İSTİYORUM

Sevgimi hayallerimle yaşatmak istiyor

Ve

Yüreğimin sesini dinliyorum.

Yüreğim, bazen bir yağmur damlası olup,

Başka yüreklere damlamak;

Bazen mıknatıs olup,

Etrafındaki sevgi dolu yürekleri çekmek;

Bazen bir fidan olup,

Başka yüreklerde kök salmak;

Bazen bir kalem olup,

Sevgimi başka yüreklere nakşetmek;

Bazen bir göz parçası olup,

Başka yüreklerde yanmak;

Bazen bir kar tanesi olup,

Duygularımı Everest'in zirvesine bırakmak;

Bazense insanlardan yıldızlar kadar uzak olup,

Sevgimi, hayallerimin ışığında yarınlara umutla taşımak

istiyorum.

GÜNÜN BİRİNDE

Gördüklerin kadardır bildiklerin,

Peki ya görmediklerin?

Okudukların kadardır fark ettiklerin,

Peki ya okumadıkların?

Hissettiklerin kadardır yaşadıkların,

Peki ya hissetmediklerin?

Sen ne kadar düşünürsen düşün,

Düşünemediklerin kadardır hayatın.

Ve ne istersen iste,

İsteyemediklerindir bütün ihtiyaçların.

Her şeyi bildiğini sansan da,

Aslında hiçbir şey bilmediğindir tek bildiğin.

Gözünden akan yaşlar kadardır biriktirdiklerin,

Her kederde biraz daha biraz daha birikir de,

Sel olur basar seni günün birinde

Arzu KARAMEŞE

Eslem ERDEM

Ben, temmuz ayının 31. günü, saat 3'ü 5 geçe Sinop'un Gerze ilçesinde doğmuşum. Kendimi bildim bileli buradayım. Aslında Ordulu'yum. Oraya gitmeyi pek sevmem çünkü oranın havası beni hasta eder. Buraya çok alıştım. Çünkü doğduğumdan beri buradayım. Bana çoğunlukla teyzem bakmış. Erken başlamışım okula ama erken başladığım gibi erken de sıkıldım. Şu anda Atatürk Ortaokulu'nda 7. sınıfa gidiyorum. Okul hayatını pek sevmesem de artık alıştım.

SON OKUL HATIRASI

O gün hava çok sıcaktı. Rüzgâr, yaprakları bile kırıdatamayacak kadar yorgun gibiydi. Okuldan eve daha yeni dönüyorduk. Bir okul yılının daha sonuna gelmiştik. Her şey güzel başlamıştı ama pek de iyi bitmeyecek gibiydi. Sabah biraz geç gittik okula. Arkadaşarımla, okul ile vedalaşmaya gelmiştik. Okul bitiş saatine kadar her şey iyi idi. Ta ki eve gitme vakti gelinceye kadar. Okul bitip de eve dönme zamanı geldiğinde herkes için bir hüznün yağmuru başladı. Çünkü aradan geçen dört yıldan sonra bu okulu bırakmak hepimize zor geldi. Bu yüzden de bırakmak istemiyorduk okulumuzu. Hüznlerimizi, sevinçlerimizi kısaca anılarımızı bırakıyorduk bu okulda. Son bir kez dönüp baktık o rutubetli ve boyası dökülmüş yeşil renkli duvarlara. Önünde koşturup duran, sevinç çığlıkları atan çocuklara. Kabul etmeliydik ki; bu okulu her zaman sevecek ve özleyeceğiz. Daha sonra evin yolunu tuttuk. Bir yandan da aklımıza gelen en komik anıları anlatıp gülüşüyorduk. Ne kadar da çok olay yaşamışız koskoca dört senede.

Tam evin olduğu sokağa dönüyorduk ki korkunç derecede soğuk ve tiz çığlıklar duymaya başladık. Gözümüzün önünde bir kadını kaçırdılar. Yolda yürümeye devam ettik. Kimsenin tek kelime edecek cesareti kalmamıştı. Daha sonra ayrıldık ve evlerimize gittik. Benim aklımda hep o gördüğümüz kadın vardı. Aradan yarım saat geçti geçmedi

telefonum çaldı. Arayan Tümay'dı. Bu olayı aklından çıkaramadığını söyledi. Konuşmayı bitirip telefonu kapattıktan sonra diğer arkadaşlarımı da aradım ve her zaman gittiğimiz yere çağırdım. İki saat sonra hep birlikte bu konuyu konuşuyorduk. Sonunda bir karar verdik: "O kadını kurtaracağız." O ışıklı yerde bir şeyler içip sohbet ettik, eve gidiyorduk. Benim aklıma bir fikir geldi. Kadını ilk gördüğümüz yere gidip etrafta bir şeyler aradık. Bir kolye bulduk. Üstünde bir isim yazıyordu. Hemen bu ismi internette araştırdık. Bu kadının çok ünlü bir cerrah olduğunu öğrendik. O zaman kadını kaçırma nedenleri belliydi: bir ameliyat, iki para. Olayda açığa kavuşan tek şey kadının bir cerrah olduğuydu. Şanslıyız ki; yakınlarda bir çok dükkan ve dükkanlarda da kameralar vardı. Hemen hemen her dükkândaki kamera görüntülerini izledik. Kadını kaçıran arabanın plakasını aldık. Herkes bu plakayı ezberledi ya da telefonuna kaydetti.

Birkaç gün sonra Tümay'dan mesaj geldi. Mesajda Simten ile arabayı takip ettikleri yazıyordu. Ben hemen Berk'e Serra'ya ve Alper'e mesaj attım. Tümay yirmi dakikada bir adım adım gittikleri yerler hakkında mesaj yolluyordu. Son mesajında, "Şimdi eve girdim." yazıyordu. Hemen hazırlanıp yanına gittim. Bana olanları anlatmaya başladı: "Önce otobanda uzun bir süre ilerlediler. Sonra bir yola saptılar. Yol çok fazla çakıl taşıyla doluydu. Bu yüzden hem kulaklarımız sağır olmuştu hem de araba fazlasıyla sallanıyordu. En sonunda evle depo arası bir yere benzeyen

o yere geldik. Burası rutubetli, yıkık dökük, boyası aşınmış, farelerin evi olan bir yerdi. Eve girmeye cesaret edemedik. Ama kadını başka bir yere götüreceklerini ve parayı getirmezlerse kadının öleceğini duyduk. Bunu öğrendiğimiz çok olmasa da işimize yarayabilirdi belki. En azından kadının para için kaçırıldığını anlamış olduk. Eğer kadını biz kurtaramazsak ya da para ödenmezse kadına her türlü şeyi yapabilirlerdi. Günler geçtikçe araba karşımıza daha sık çıkmaya başlamıştı. Ancak her takibimizin sonu boş çıkıyordu. Sabah telefonuma baktığımda bir sürü mesaj gelmişti. Hepsini okuduktan sonra anladım ki Tümay ve Simten adamların arabalarında mahzur kalmışlardı. Neyseki adresi mesaj atmıştı.

Gittiğimiz yoldan emin olabilmemiz için yolların fotoğraflarını yolluyorlardı. Hemen diğer arkadaşlarıma da haber verdim. Hep birlikte bir taksiye binip Tümay'ın verdiği adrese gidiyorduk. Hava çok sıcaktı ve sanki araba her sallandığında daha da sıcaklaşıyor gibiydi. En sonuna demir kapıları paslanmış bir depoya geldik. İçeriye girdiğimizde sanki hava insanın boğazını sıkıyordu. Güneş ışıkları, yarısı siyaha boyanmış camlardan içeriye girmeye çalışıyordu. Hemen gözümüze kutular çarptı. Arkalarına geçerek saklandık ve olanları izlemeye başladık.

Adamlardan birinin telefonu çaldı ve konuşmaya başladı. Cümlelerinin neredeyse hepsinde "para" sözcüğü geçiyordu. Biri arkadan buz gibi soğuk eleriyle omzuma dokunda. O

kadar boş anıma denk gelmiş ki ufak bir çığlık attım. Ama bu çığlık bile adamların bizi görmesine yetti. Aslında gelen Tümay'dı. Yine de adamların bizi duymuş olduğu gerçeğini değiştirmezdi. Neyseki hepimiz en azından bir dövüş sanatı biliyorduk. En azından adamlardan kurtulmamıza yetti. Serra hemen polisi aradı. Biz de o sırada kaçırdıkları kadını kurtardık. Kadın bize çok teşekkür etti. Bu olay da böylece sona ermişti. Ama kadın bizi bırakmadı telefon numaralarımızı aldı.

Ertesi gün arkadaşlarımla konuşurken telefonum çaldı. Arayan Bridget Granger'dı yani kurtardığımız kadını. Bizimle konuşmak istediğini söyledi. İki saat sonra buluştuk. Kadın bize çok teşekkür etti ve tam bir milyon dolar para teklif etti. Önce hiçbirimiz kabul etmedik ama kadın çok ısrar edince kabul etmek zorunda kaldık. Hepimiz bu parayı üniversitede kullanmaya karar verdik.

Eslem ERDEM

Yasemin USTA

Türkiye'nin en güzel ili olan Sinop'ta, Ağustos'un 13. Günü ezan sesinin ardından hastane benim sesimle inlemiş. Şu an 14 yaşımdayım. 11 yaşına kadar Gerze'nin yemyeşil bir köyünde doğayla iç içe yaşadım. Altı yıl Belören İlköğretim Okulu'nda okudum. Burada benimle çok ilgilenen öğretmenlerim ve çok iyi arkadaşlarım vardı. Ablamların liseye geçmesi üzerine Gerze'ye taşındık. Bu yüzden çok sevdiğim arkadaşlarımdan ayrılmak zorunda kaldım.

Gerze de Atatürk Ortaokulu'nda okumaya başladım. Bu okulda önceki arkadaşlarım gibi arkadaş bulamayacağımı düşünmüştüm ama yanılmışım. Bu okulda da çok değer verdiğim arkadaşlarım ve bana her zaman yardımcı olan öğretmenlerim oldu. Şimdi ise bu okuldan ayrıldığımda gideceğim okulda bu kadar iyi arkadaşlar edinip edinemeyeceğimi düşünüyorum.

GERÇEK BİR AİLE

Aile demek hep mutlu olmak demek değildir. Mutsuzluklar yaşayıp mutluluğu hak edebilmektir.

Aile denince gözünüzde nasıl bir tablo canlanıyor? Çok kişinin aklında eğlenen, gülen ve kırlarda koşan mutlu bir tablo belirir. Ama hiçbir aile bizim canlandığımız kadar tozpembe değildir. Aile, gerektiğinde ailesini mutlu etmek için mutsuzluğunu unutmaya çalışmaktır. Bazen bir annenin çocuğunun üzülmemesi için sessizce ağlamasıdır. Bazen bir çocuğun sabırla anne ve babasının işten dönmesini beklemesidir. Bazen de bir babanın morali bozukken bunu çocuklarına belli etmemeye çalışmasıdır.

Ben ağlamasını bilmeyenin gülmesini bilmeyeceği gibi, mutsuzluk yaşamamış bir ailenin mutluluğa kavuşamayacağını düşünenlerdenim. Bana göre mutsuzluklardan mutlu bir aile doğar. Bu yüzden mutsuzluk tatmadığını düşündüğüm bir aile yoktur. Her zaman mutlu olduğunu söyleyen aileler, bence ailenin tanımını bilmeyenlerdir. Onlara göre aile aynı evde yaşamaktan ibarettir. Kocaman bir evde birbirlerinin yüzlerini bile görmezler. Sadece kendilerini düşünürler karşısındakine değer vermezler. Ailedeki her birey bu şekilde olduğundan mutluluğu dışarıda ararlar.

Gerçek ailelerse birlikte yaşamaktan zevk alırlar. Kocaman

evleri bile olsa hep birliktedirler. Birlikte oldukları zamanlar hep mutlu değillerdir. Bu mutsuzluklar, onları tekrar birbirine bağlar. Çok kötü anlar yaşasalar da birinin mutluluğu hepsini mutlu etmeye yeter.

Besin zinciri gibidir aile. Besin zincirinde bir hayvanın yok oluşu nasıl tüm hayvanları etkiliyorsa aileden birinin mutsuzluğu hepsini üzer. İşte böyle aileler mutlu olmayı hak eder.

İnsanlar denize ilk girdiklerinde soğuğu hissederler ama biraz zaman geçtikten sonra alışırlar ve eğlenirler. Aile de böyledir. Kısacası; gerçek bir aile, mutsuzluklarına rağmen mutlu olmayı becerebilen insanların oluşturdukları topluluktur.

Yasemin USTA

Alim Kadir ABANOZ

Tek Rakibim Tembellik...

22 Aralık 2000'de Samsun'da küçük bir evin çatı katında doğmuşum. Camdan sızan sıcak güneş ışığının aydınlattığı oda da önce sesim duyulmuş sonra da suretim belirmiş. Dünyaya selam vermeden önce adım Âlim Talha imiş. Fakat o gün “Kadir Gecesi” olduğundan adım, Âlim Kadir oluvermiş. Ben evin ikinci çocuğu ve ailenin ilk erkek çocuğuyum. Bildiğiniz gibi yıllar çabuk geçiyor ben de göz açıp kapayıncaya kadar büyüüvermişim. Konuşmayı, yürümeyi, koşmayı ve oynamayı yeni yeni öğrendiğim yağmurlu bir günde zik zak çizen bir arabanın şerit değiştirmesi sonucu kendimi hastanede bulmuşum. Daha dört yaşımdayken gelmiş bu kaza başıma. Allah'ın sevgili kuluymuşum ki; bana ve aileme bir şey olmamış. Beş yaşıma gelince okumayı ve yazmayı tam manasıyla öğrenmişim. İtiraf etmeliyim ki; bu okuma ve yazma antrenmanı okul yıllarımda çok işime yaradı. Ana sınıfında okumayı tek bilen öğrenci olduğum için iki kâğıtlık bir yazı okudum. Atatürk İlköğretim Okulunda birinci, ikinci, üçüncü sınıfı kolayca atlattım. Dördüncü sınıfı zor sandım ama kolayca geçtim. Beşinci sınıfta biraz kendimden kaynaklı –rehavet diyebilirim- zorluklar yaşadım ve sınav puanlarım biraz düştü. Şu anda altıncı sınıftayım ve Atatürk Ortaokulu'nda öğrenim görüyorum. Galiba burada olmaktan mutluyum.

BEN BİR DÜNYA GİBİYİM

Ben bir dünya gibiyim. Sevdiklerim olmadan anlamı olmayan bir dünya. Sevdiklerim güneş, yıldızlar ve ay gibidir. Kimi beni ısıtır. Kimisi de bana ışık tutup yolumu aydınlatır, gideceğim yönü gösterir. Bense sevdiklerimi kendi çemberime alırım, onlara zarar gelmesin diye onların etrafında döner dururum.

Gece olurum, gündüz olurum. Gece olduğunda sevdiklerimi düşünür; onları kusurlarını, hatalarını unuturum. Sonra yeni bir güne başlar, gündüz olurum. Hayatı tekrar yaşar, güzelliklerle mutlu olurum. Kötülüklerle üzülür, içime kapanır, tekrar geceye dönerim. Böylece sevdiklerime de geceyi ve gündüzü yaşatırım. Onların da bu güzellik ve kötülükleri fark etmesini sağlarım.

Kafam eserse rüzgâr gibi eserim. Keyfim yerindeyse güneşi tek kelimeyle ortaya çıkarır, keyfime keyif katarım.

Alim Kadir ABANOZ

İrem YANIK

*Hayatta iki şeye güveniyorum: Bir, aynaya
baktığımda gördüğüme; iki, yukarı
baktığımda göremediğime!*

2000 yılında, dördüncü ayın 24. Günü doğdum. Yani 23 Nisan'dan bir gün sonra. İlkokul 1. Sınıfa kadar doğum günümü 23 Nisan diye bilir, herkese söyler dururdum. Sonraları öğrendim 24 Nisanda doğduğumu.

Beş kişilik bir ailenin sonuncu üyesiyim. Annem ve babam işe gittiklerinde ablam ve ben bir araya gelince hem anneannemi eğlendirir hem de kendimiz eğlenirdik. Ortalığı dağıtırdık. Annem gelince kızmasın diye döküntülerimizi dolabın içine sıkıştırırdık. Çocukluğumda diğer kız çocukları gibi de değildim. Kimse görmeden ağaçtan elma çalmadım ya da topu atıp cam kırmadım. Büyüklerimin karşısında usluydum. Ama gerektiğinde de eğlenmesini bilirdim. Vazgeçmediğim bir şey varsa denizdir. Saatlerce denizde yüzebilirim. Zaman geçtikçe değişmeyen tek özelliğim budur. Doğdum doğalı şu küçük, şirin, şanlı Gerze'deyim. Burada doğdum, burada okuyorum. Bir kere okul değiştirdim. Yaşadığım duyguları ancak portakal kabuklarının içine sıkışmış mandalina suyu anlayabilirdi. O kadar yabancıydım ortama. Zamanla arkadaşlarım oldu. Öğretmenlerimle olan bağım güçlendi. İşte şu an doğruyu oluşturan noktalardan birisindeyim. Güneş doğuyor sonra batıyor ve ben yeni bir güne ayak basıyorum.

SEVGİ YAĞMURU

Öğretmen, bilgi veren bir öğüt çeşmesi değildir. Kaynağı yüreğinin en derinlerinde olan bir sevgi yağmurudur. Öğrencilerine sağnak sağnak yağmayı bekleyen bir yağmurdur.

Öğretmen, insanı değiştirip yoğuran, sevgiyi, yaşamayı öğrencilerine en iyi şekilde anlatan kişidir. Öğrencilerini sever ve onları korur. Öğrencisi için gövdesini siper eder. Yüzü öğrencilerine dönükken pamuk gibi yumuşak, bize zarar verenlere dönükken ise kaya gibi serttir. Bizlerle kurduğu gönül bağı kolay kolay çözülmez. Bir kördüğüm gibidir aramızdaki bu sevgi bağı. Çünkü biz onların dünyalarındaki en güzel, en taze goncalarız. Bizi öğütleriyle besleyip, sevgileriyle büyütürler. Sonra, yıllar geçer ve ayrılık vakti gelir çatar. Ama bu veda onlar için bir son değildir. Çünkü onlar, yetiştirdikleri salkımların daha çok yol kat edeceklerinden emindirler. Yani onlar için öğrenciler asla solmayan goncalar ve ucu bucağı belli olmayan küçük dünyalardır.

Öğretmenlere verilecek en güzel hediye, sevgidir. Çünkü onlar, bizim örnek aldığımız insanlardır. Kalpleri temiz olan, bizim iyiliğimiz için çabalayan insanlar. Bizi gitmediğimiz belki de gidemeyeceğimiz diyarlara götürürler. Defalarca bıkmadan anlatırlar hayatın,

insanlığın değerini ve insanların hayatlarını sevdikleriyle yaşamaları gerektiğini.

Bir düşünür şöyle demiş: “Öğretmen sanatkardır; Yarının temelini o attığı gibi, değerli kişilik hamuruna da o biçim verir.” Evet, öğretmenlerimiz olmadan birer solmuş goncaya döneriz. Her öğretmenler gününde kıpkırmızı açan goncalar, onlar için en güzel hediyedir. İşte, ben de suyunu öğretmenimin verdiği kırmızı bir gülüm. Öğretmenimin sevgisiyle büyümüş, onun sözleriyle beslenmiş bir gül.

İrem YANIK

Beyzanur BİLEN

2000 yılında Konya’da dünyaya gelen Beyza, bu yılın ikinci döneminde aramıza katıldı. Sıcakkanlılığıyla hem bizleri hem de kitabımızı ısıttı. Yazmayı çok sevdiğini söyleyen Beyza, “Sürekli yazarım, ta ki mürekkeğim tükenene kadar!” diyerek yazmanın kendisi için vazgeçilmez olduğunu her fırsatta vurguluyor. Bizler de Beyza’nın bir ömür boyu güzellikleri yaşamasını ve yazmasını diliyoruz.

GEÇMİŞ ZAMAN OLUR Kİ

Sıcak bir yaz akşamında iki kız kardeş, eşleri ve çocuklarıyla birlikte çoğu zaman yaptıkları gibi bir araya gelmişlerdi. Kahveleri getiren Nur tatlı da ikram edip koltuğa yerleşti. Büyük salonda çocuklar halıya uzanmış resim çizerken beyler de bir konuda hararetle tartışıyorlardı. Nur kardeşi Gülay'la derin bir muhabbete dalmıştı. Sohbeti bölen bir zil sesi oldu; küçük kızları koşarak kapıyı açtı: “Anne teyzem gelmiş.” dedi. Ardından iki kız kardeş ayağa kalkıp ablalarını karşıladılar. Sacide, küçük kardeşine dönüp “Nur midem kazındı bana bir şeyler getirir misin?” dedi. Nur, yerinden kalkıp mutfağa gitti. Nur, Sacide haber vermeden geldiğinden, ona kolay bir şeyler hazırlamayı düşünüyordu. Raftan aldığı tavayı ocağa yerleştirerek içine yağ koydu ve dolaptan üç yumurta getirdi. Yağın kızmasını beklerken aklına geldikçe onu daima güldüren eski bir çocukluk anısı hafızasında canlandı:

Küçük bir kasabada; kedi, köpek, inek ve tavukların da olduğu meyve ağaçlarıyla dolu bahçeli bir evde büyümüşü beş kardeş. Hepsi de okula gidiyordu. Evin en ufağıydı Nur. Belki bu yüzden harçlık konusunda daima sıkıntı çekmişti. Büyük kardeşlerinden bir türlü fırsat gelmiyor muydu ona ne? İşte bu sebepten henüz 3. sınıfa giden Nur kendince bir çözüm bulmuştu maddi sorununa. Tavukların yumurtalarının pazarda epeyce para ettiğini duymuştu. Bu sayede hem harçlığını çıkarıyor hem de para biriktiriyordu.

Tavukların her ötüşünde tahta merdivenden bin bir zorlukla evin yan tarafındaki kilerin ikinci katına tırmanarak yumurtaların güvenliği için özellikle yüksek yere yerleştirilen yumurtlama sepetlerinden yumurtaları alıyor, samanlıktaki en ücra köşeye gömüyordu. Nur'un yumurtalarının sayısı günler aktıkça artıyordu. Ama ilginç olan bazen tavuklar ötsede de Nur'un yumurta bulamaması oluyordu. Oysa tavuklar sebepsiz ötmezlerdi. Bir gün yine tavukların ötüşüyle heyecan içinde ve gizlenerek koşmuştu yumurtlama sepetlerinin yanına. Fakat Gülay'ın ondan önce davranıp, bakır büyük ağızlı bir ibriğe yumurtaları yerleştirdiğini gördü. Bazı zamanlar tavukların yumurtladığı sepetin boş olmasının sebebini o an anladı. İki de birbirlerine bakakaldı. Birbirlerini şikayet edemezlerdi. Çünkü ikisi de aynı ölçüde suçluydu. En sonunda ortak olmaya karar verdiler. Biriktirdikleri yumurtaları birleştirdiler. Bu sayede bir hayli yumurtaları olmuştu. Yumurtalar, biriktikçe bunları götürüp kasabanın bakkalına satıyorlardı. Paranın bir kısmıyla şeker, gofret alıp kalanını pay ediyorlardı.

Aradan haftalar geçti. Defalarca biriktirdikleri yumurtaları satıp bir hayli para kazanmışlardı. Evdekiler de yavaş yavaş bu durumdan şüphelenmeye başlamışlardı. Aylardır pişirecek doğru dürüst yumurta bulamıyorlardı. Aradan aylar geçmiş okullar tatil olmuştu. Artık harçlık dertleri kalmamasına rağmen bir tüccar edasıyla işlerine titizlikle devam ediyorlardı. Yine bir yaz sabahı, erkenden biriken

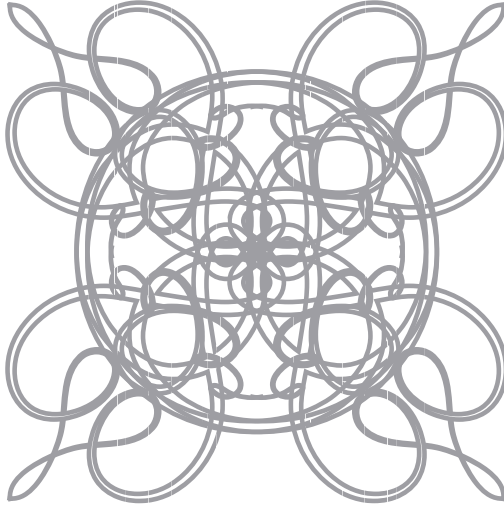
yumurtalarını toparlayıp gizlice bakkalın yolunu tuttıkları sırada üniversiteden tatile gelen ağabeyleri, balkondan onları görmüş ve iki kız kardeşi yanına çağırmıştı. Yumurtaları sattıklarını anlayınca onlara evdekileri düşünmeden bunu yapmanın yanlışlığını anlattı ve bir daha evdekilerden izinsiz böyle şeyler yapmayacaklarına dair onlardan söz aldı. Daha sonra Nur, elindeki iki sepet yumurtayı kahvaltıyı hazırlamaktan sorumlu Sacide'ye uzattı. Sacide, aylardır yumurta kıtlığı çeken eve, ana maddesi yumurta olan envai çeşit bir kahvaltı sofrası hazırladı. Herkes zevkle kahvaltı yaparken Nur ve Gülay içleri acıyarak yediler bu kahvaltılıklardan.

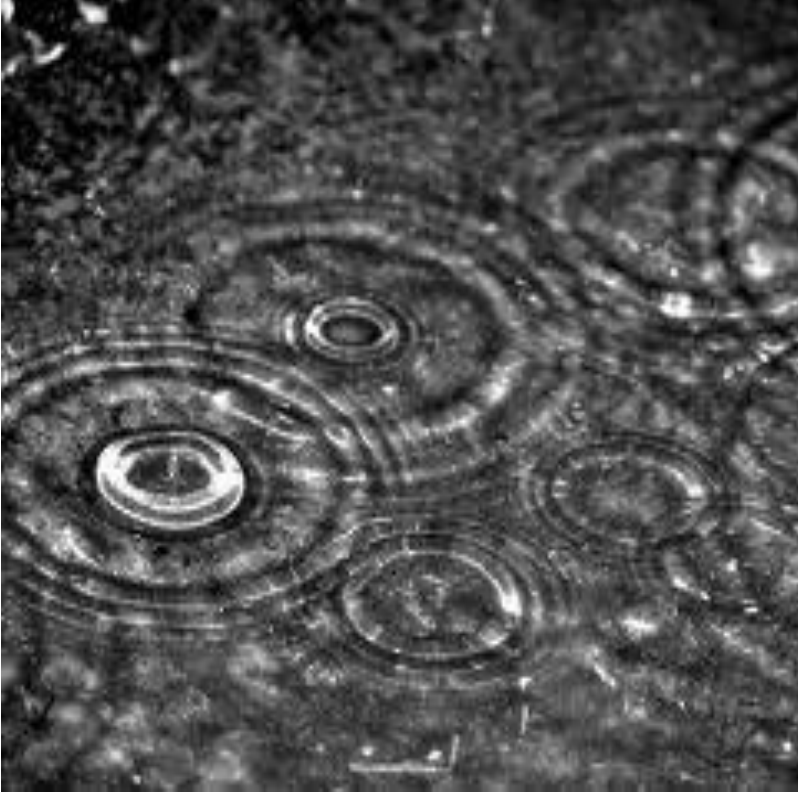
Nur, öğleden sonra sokak kapısının yanında babalarıyla birilerinin konuştuğunu duydu. Komşu: "Sizin tavuklar tam bu duvarın oyuğuna yumurtlamışlar, gördüğümünden eminim. Daha sabah arabayla geçerken gördüm." Diyordu. Meğer sabah ağabeyleri seslendiğinde Nur'un arkasından gelen Gülay, "Zaten olan oldu. Şu üç beş yumurtayı bari kurtarayım!" diyerek onları gizlice oyuğa saklamış, kahvaltıdan hemen sonra da oradan almıştı. Ama bu olaydan Nur'un haberi olmamıştı. Nur ve Gülay, gerçeklerin en kötü ve en acı tarafının bir gün mutlaka ortaya çıkmaları olduğunu o gün anlamışlardı.

Nur, bir bardak ayran ve ekmekle birlikte yağda pişirdiği yumurtayı ablasına ikram etti. Daha sonra bu anıya ve hafızalarında yer eden diğer puslu çocukluk günlerine

birlikte güldüler ve zamanın onlardan götürdüklerini düşünerek hüznlendiler, hüznlendiler...

Beyzanur BİLEN

Zeynep YALÇINKAYA

Allah'a inanan bir insan, zindanda bile olsa saraydadır; Allah'a inanmayan bir insan, sarayda bile olsa zindandadır.

1 Haziran 2000 tarihinde Kayseri’de bir devlet hastanesinde çok tatlı ama saçı olmayan bir kız dünyaya gelmiş. Bu kız Mevlüde Hanım ve Şenol Bey’in kızıymış. Cemil Faruk’un da kardeşi. Bu kızın adı artık Zeynep’miş soy ismi de Yalçinkaya. Onun dünyaya gelmesini o kadar çok bekleyen insan varmış ki: annesi, babası, dedeleri, anneanesi, babaanesi, teyzeleri, halaları, amcası, dayısı ve de ağabeyi.

Ağabeyi belki de onun doğacağından habersiz, haberi varsa da pek memnun olmayan bir ağabeydi. Ama Zeynep, sonun da iyiliklerle ve kötülüklerle dolu bu dünyaya geldi. Artık o da bu dünyada yaşayacak olan bir canlıydı. Zeynep düşe kalka büyüdü, büyüdü... Ve okula başlama vakti gelmişti Zeynep’in. Başlangıçta okula gitmeye çok hevesliydi fakat sonradan bu hevesi biraz azaldı. 4. Sınıftan sonra okulun zorluğunu anladı ve artık okuldan bıkmışçasına okula gidip geliyordu. 7. Sınıftaydı. 8 yıldır aynı okuldaydı, bu okuldan ayrılmak istemiyordu. Çünkü iyi ya da kötü bir sürü anısı vardı bu okulda. Ama hayatın kuralıydı bu: Yükselmek istiyorsan iyi seçimler yapmalı ve zamanı gelince acıya dayanmalısın.

AMA, O BENİM ANNEMDİ

Her şey cıvıl cıvıl renklerle döşenmiş, hafif bir ışığın olduğu odamda başlamıştı. İçeriden bağırışma sesleri geliyordu. Hemen kalkıp baktığımda bir yanda uzun boylu, yapılı babam bir yanda cılız, zayıf yüz rengi hayattan bıktığını anlatan annem. Yine her zamanki gibi kavga ediyorlardı. Ama bu seferki kavga sanırım ayrılığa doğru gidecekti. Ben daha sekiz yaşında küçük bir çocuğum. Bunları kaldıramaya bilirdim. O yüzden evin içinde çığlık atmaya başlamıştım o ince ve cılız sesimle.

Sonra bir baktım ki; annem eline aldığı eskimiş mavi bavulu ve beni kolumdan tutup götürmeye çalışıyordu. Bir yandan da babam, “Bende kalacak senin daha gidecek bir yerin bile yok!” diyordu. Ben artık çığlıklarımın bir faydası olmadığını fark edip hemen telefonu aldım, banyoya koştum ve polisi aradım. Yapacak başka bir şey kalmamıştı. Evde her gün bir gürültü patırtı oluyordu.

Benim yaşındaki çocukların böyle bir ailesi yoktu. Mesela Berke'nin ailesi. Berke, Her hafta sonu ailesi ile birlikte lunaparklara, hayvanat bahçelerine gidiyordu. Babası ona hep hediyeler alıyor, onu mutlu ediyordu. Annesi ise ona yatarken hep hikâye okuyordu. Çok güzel bir odası vardı. Duvarlarında mavi duvar kâğıtlarının bulunduğu, yerlerde arabaların bulunduğu bir oda. Benim odam ise ilk girdiğinizde cıvıl cıvıl gözükse de içeride yaşadıkça bir hücre gibi oluyordu. Bizim tek farkımız vardı: Onlar,

gezmeyi tozmayı alışkanlık haline getirmişlerdi; biz ise kavga etmeyi. Ve polisler eve geldi. Babamı da annemi de karakola götürdüler. Ben de onlarla birlikte karakola gittim. Karakola gittim ama bir yandan da korkuyordum. Çünkü annem ile babam kesinlikle ayrılacaklardı. Benim psikolojimde alt üst olacağını herkes biliyordu. Derken o kadar olaydan sonra koridordaki o iç karartıcı sandalyeye bakarken uyuyakaldım.

Sabah gözlerimi açtığımda kendimi bir sürü çocuğun içinde buldum. Etrafım da ne annem vardı ne de babam. Bir an düşündüm: “Acaba okulda mıydım?” diye fakat burada yataklar vardı. Muhtemelen burası bir yetiştirme yurduydum. Beni zor bir sınavın beklediğini o an anladım. O cılız, güçsüz sesimle çığlık attım ve görevlinin gelmesini sağladım. Görevli, “Ne oldu?” dediğinde “Annem ile babam nerede, ben neredeyim?” diye bağırırmaya başladım. Sonra çok sinirli gibi gözükerek bana olanları anlattı. Annem ile babam boşanacaklarmış ve beni de yetiştirme yurduna bırakmak zorunda kalmışlar. Ben de o günden sonra yurttan benim gibi annesi ile babası boşanmış bir çocuk ile tanıştım. O da benim gibi cılız, çelimsiz yüz rengi üzüntüsünü belli eden bir şekildeydi. Hayattan yorulmuştu. Bütün günlerim onunla geçiyordu. Birlikte yemek yiyor uyuyor ve oyun oynuyorduk. Artık bir ikili oluşturmuştuk. Bir de şöyle bir durum vardı: Bizi yurttan çoğunlukla orada bulunan büyükler dövüyor, bize yemek vermiyorlardı.

Biz de yaşadığımız o olaydan sonra birbirimize söz verdik: Artık her şeyi birlikte yapacaktık. Aç isek birlikte aç kalacaktık, üşüyor isek birlikte üşüyecektik.

İkimizde büyümüştük, yurttan ayrılma vakti gelmişti. Arkadaşlarımızdan ayrıldık ve kendi yolumuza koyulduk. Bir iş ve ev bulmalıydık. Birkaç hafta aradık ve sonunda bir ev bulduk. Fakat bu ev bir apartmanın bodrum katıydı. Bu evin her tarafı rutubet içindeydi ve çok havasızdı. Mutfağı ise kullanılacak gibi değildi ama mecburen evi tutmuştuk. Ama bu evin bile kirasını ödeyemediğimiz için kendimizi kapıda bulmuştuk. Biz de serserilerin olduğu kapkaranlık bir sokak arasında geçirdik gecemizi. Kalktık ve oradan hemen ayrıldık. Yine iş bulmaya koyulduk. Bu sefer lokantada iş bulduk. İlk aldığımız parayla da kendimize bir ev tuttuk.

Aradan birkaç yıl geçmişti ve bir gün işten çıkıp eve giderken karşımıza serseriler çıktı. O gün kazandığımız bütün parayı aldılar bizi de bir güzel dövüp kayboldular. Hemen karakola gittik. Polislere olayı anlatırken içeri yaşlı bir kadın girdi. Polislere yıllar önce eşiyle kavga ettiği için çocuğunun yetiştirme yurduna götürüldüğünü sonra oradan bir arkadaşıyla birlikte ayrıldıklarını anlatıyordu. O yaşlı kadının anlattığı her şey benim başımdan geçmişti. Ondan sonra kadın cebinden oğlunun resmini çıkardı. Ben de bakmak istediğimi söyleyip kendi cebimdeki resimle

karşılaştırdım. Ve o resimdeki ben olduğumu anladım. Ve o anda anladım ki; o benim annemdi. Yıllar sonra da olsa beni bulmak için uğraşmıştı ve sonunda bulmuştu. Annem hiç değişmemişti. Yine her zamanki gibi güzeldi ama eskisi kadar mutlu değildi. Benim için önemli olan ise anneme kavuşmaktı.

Zeynep YALÇINKAYA

Fatih ARSLAN – Türkçe Öğretmeni

Mütevazı Bir Yaşam Aralığı

Başlangıç noktası belli olan bir hayat doğrusunun herhangi bir çentiğinde doğmuşum. Benden önceki zaman çentiklerinden ilham alarak ve onları özümseyerek tarih ve edebiyat bilimi alanında geleceğe izler bırakmak isteyen bir çocuğun semt pazarlarında ve seyyar satıcıların çokça bulunduğu yerlerde geçen yaşamının ilk devresinde yoksulluğu ancak bilgiyle yenebileceğime inanmışım.

Kimileri tarafından eksiklik olarak algılanan ve sığınma edebiyatı yapılan yoksul ve kenar mahallede büyümenin avantajlarından sonraki yaşamımda ve meslek hayatında çok istifade ettim. Hayata daha fazla sarılmamın, işimi çok sevmemin ve çoğu insanla az da olsa ortak bir noktada buluşabilmemin temelinde çocukluk ve ilk gençlik yaşamım var.

Bana göre Hayat doğrusunda kendi aralığınızdan başkalarının aralığına bir katkıda bulunmanın en zevkli yolu olan öğretmenlik benim için bir tutku diye düşünüyorum. Manevi olarak verdiğinden daha fazlasını alabileceğin en güzel mutluluk kaynağı. Lafı uzatmayalım fazla, geçmişten aldığımı geleceğe artı bir olarak verebilirim hayat doğrusunun en mutlu elemanı ben olacağım.

“HUZUR’DAKİ HUZURSUZLUK”

“Yunus ne hoş demişsin, bal-u şeker yemişsin. Ballar balını buldum kovanım yağma olsun.”

Ahşap bir caminin, şadırvanı yosun tutmuş avlusunda yaşı sekseni geçmiş, güngörmüş bir nefes ağır ağır doğrulmakta ve önünde uzanan deryaya bakmaktadır. Yaşlı adamın bakışlarında, içinde bin bir hayalin, başarıların, başarısızlıkların olduğu, sonsuz mutluluk zannedilen büyük gayelerin bulunduğu koca bir ömrün muhasebesi var. İşte o gözler bir an karşı bankta oturan gencin okuduğu kitaba takılıyor. Ahmet Hamdi Tanpınar’ın “Huzur” adlı romanı var gencin elinde. Gençliğinde iki defa okuduğu bu kitabı o günkü gibi hatırlıyor yaşlı adam ve gence titrek bir sesle şunları soruyor:

—Huzurdaki huzursuzluğu bulabildin mi?

—Amca, ne dediğini pek anlayamadım kusuruma bakma

—Oğlum ben o kitabı okuduğumda tam 25 yaşında idim. Huzurlu bir yaşam için, hayallerim için, hayatta bir şeyler edinebilmek için, elimden geleni yaptığım yıllardı. İçimde taşıdığım bütün hırs ve ihtiras, hayallerime ulaşmak amacındaydı. O yıllarda hedeflediğim bütün şeylere sahip oldum. Tek bir şey dışında: Huzur... Her varılan hedef, beni huzursuzluğun kollarına attı. Benim için hayat şiir yazmak gibi bir şeydi. Tam başardım, yaptım dediğimde yırtılan defter yaprağı gibiydi hayatım. Her mutluluğumun bedelini gözyaşıyla, her başarımın bedelini ise daha iyisini

yapabilme zahmetiyle çektim. Sabah vakti bir ezan sesi dinlemeyi, kuş cıvıltılarıyla uyanmayı, küçücük bir çocuğun mutlu bakışlarını izlemeyi kariyer yapma hesaplarına feda ettim. Oğul veren arıların çıkardığı sesi, buğulu bir köy çöreğinin kokusunu, mahalle maçlarında yaşadığım gol sevinçlerini, çocukluğumda yetim kalan arkadaşlarıma döktüğüm gözyaşlarını “İş, güç işte hayat şartları zor, ne yapalım devre uymak gerek” bahanelerine kurban verdim.

—Anladım seni amca, sen de huzuru bulamayanlardanısın.

—Buldum oğul, buldum. Hem de öyle bir buldum ki hayali bile beni mutlu ediyor.

—Nedir? Anlatır mısın?

—Okuduğın kitaptaki huzursuzluk var ya; işte sonsuz huzurun ta kendisi. İnsanoğlu için yaşamın kaynağı hedefe ulaşmak değil, hedef sahibi olmak, hedef için çabalamaktır. İşte öyle bir hedef olmalı ki hiç ulaşılmaz, hep arzu edilsin, içindeki huzursuzluk hep ona ulaşma kaygısı olsun. Umut tohumları, o zaman başak verir. İnsanoğlu küçük mutlulukları görmeyi başarır. Bir su damlasının sesi huzur olur. Bir kuzunun sekişi, çocuklukta yaşanan bir anı, bayramlıklarınla yattığın yastığın huzurun olur. Yeter ki içinde hırs ve ihtiras yerine sonsuz hedefine ulaşmanın huzursuzluğu ve umudu olsun. Amaçsız, günübirlik, sınırlı hayaller, hırs ve ihtirasla birleşirse gözler kör olur. Küçük mutluluklar görünmez olur. Umutla başlanıp, sabırla devam eden sonsuz hayallerin, ideallerin verdiği huzursuzluklar insanı her daim diri tutar. Ben o kitabın kıymetini yetmişinden sonra anladım. Ama senin için sunu dilerim ki

okuduğunla yaşayasın, yürüyesin, huzuru bulasın. Kal sağlıcakla...

Yaşlı adamın söylediği sözler, adeta bir yaşam manifestosuydu. Vücut dili söylediklerini o kadar çok destekliyordu ki; ölmeden önce söylenecek son sözler kadar inandırıcıydı. Genç adam okuduğu romanı, adamın sözleriyle, bir kere daha düşündü. İçinde; aşkın sancıları, insanların entrikaları bulunan ve biraz da günlük kaygıların olduğu bu kitaptan nasıl olurda huzurun gerçek şifrelerine ulaşılır. Kitabı bir bütün olarak düşünmeye devam ettiğinde yaşlı adamın anlattığı hayat tecrübelerini kitabın kahramanların yaşadıklarıyla birlikte düşünmek en doğru seçim olduğunu fark etti. Huzur romanındaki Mümtaz, Nuran ve Suat karakterlerinin sıradan, günlük ve “kendilerini ancak kandırdıkları başarılı olma hedeflerinin” onları huzur yerine huzursuzluğa götürdüğünü, anlık, şahsi ve dünyevi ihtirasların, karar verme süreçlerinde; huzur koridorlarını tıkayan birer pişmanlık esamisi olduğunu düşündü. Ve kendince şu karara vardı:

“İnsanı her şeyden öte, gerçek huzura götüren ilk adım şu olsa gerek: Çok uzaklarda arayıp bulamadığımız, dünyevi değeri çok yüksek olan, şaşalı ihtiras mamullerinin hasedini değil burnumuzun dibindeki sade yaşamın sessiz ve küçük mutluluklarını yaşamak...

Küçük mutlulukların bize armağanı olan manevi idealleri

görme, ulaşma isteğimiz ve sonu olan dünyamızda; yaşlanmayan, azalmayan evrensel erdemlere ulaşma kaygısı taşımak ikinci büyük adım olmalı

Son ve en önemli adımsa; yaşlı adamın da bahsettiği üzere ideali bulmanın değil ideal uğruna huzursuz olmanın gerçek “huzur” olduğunun bilincinde olmak olmalı ...”

Bir an içinde bir huzur kıpırtısı oluşan genç; başını masmavi gökyüzüne doğru kaldırdı, ılık bahar rüzgârından nağmeler taşıyan temiz havayı içine doğru çekmeye başladı.

Fatih ARSLAN